

R 207
Z
KONCERT PLASTIC PEOPLE

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

na počest roku Ladislava Klímy

Tři hudební skladby na téma z Ladislava Klímy:

1. Oběžel jsi polí pět... /jak bude po smrti/
2. Slavná Nemesis /Instrumental/
3. Absolutní vůle

Basová kytara	= Milan Hlavsa
Saxofon	= Vratislav Brabenec
Viola	= Jiří Kabeš
Klavišov	= Josef Janíček
Píci	= Jan Brabec

/technický vokál/

Jak jsem se dověděla o tom, kdy a kde bude koncert Plastic People - "Klimovsky" je otázka triviální a předvídatelná, takže si dovoluji předem upozornit laskavé čtenáře, že o tomhle následující zprávě nebude. Z prostého důvodu, že právě tyhle okolnosti si zásadně nepamatuji.

Tedy vzhůru na autobusové nádraží, z vývěsní tabule se doví, že autobus mi jede za deset minut - to je intuice nebo klikat - dočtu na konec zástupu, který /zdá se/ hodlá se celý napcat do tělociž autobusu co já. Nemží se tu převážně známé tváře, desednu vedle přítelkyně, která mi i dneska připadá obdivuhodná, tentokrát oldivuji hlavně sukni, žesíji vzala při známé neúčelnosti případných úředních místností či cibulky /stícej celý předběžného zadržení/. Já mám kartáček na zuby, několik balíčků tabáku a papírků, občanský průkaz, stovku a praktické teplé oblečení. Před zhruba čtrnácti dnou se u přátele v severních Čechách konala podivná akce - zákaz vstupu navštěv do domu, kde se kdosi domníval, že má být koncert plastik. Neveknutý autobus vyjíždí z Prahy pro jistotu do jižních Čech, sčítujeme si, že se těšíme. Jízda čtyři hodiny je řádně úmorná, v řeru dřímáme, naštěstí nemusíme spát ve stanici. Po pravé ruce se neodbytně míhá mírná jihočeská krajina a po levé romantické prohlídly do kraje Klimova dětíství, pomyslím, jaká to nehoráznost, jak by se vyjímal Klimův Konov, Klimův Trosťov, Klimovy babičky údolí, to by byly věru skvostné přehlídky souborů lidové tvorivosti, to by byly nesmitelné školní výlety, bufet pod Jelení horou v českosaském Švýcarsku, televizní reportáž chalupířský, pardon chalupický den, ale to sem nepatří, to jsem si jen vzpomněla, jak jsem se vždycky nekonale bavila při čtení Klimových textů, jak jsem se ukrajině chechtala jeho pojedí hororu, jsem se jsem, že neméně než já při čtení, bavil se autor sam už při psaní /což je okolnost v české literatuře převzácná, vyjíma vyjímečná/ a v duchu jsem byla srdcem s tím, že ty příšerné zásvity a svíštění kočických rychlostí jsou zkušenosti, jimž se autor jako myslící bytoct nevyhýbal a s chledurincstí jemu vlastní je zabýdlil do žárových, také

životní domácích situací, aby vyděsil ty zbabělé násobky avé tvory, jimž se daří s jakouosi spořádaností s klepkami na očích a uších žít poctivě měšťanský a z téhle "bohulibé" zajištěnosti je náhle vyburcuje horor, hrůza ze smrti jako nezastupný každému smrtelníku vlastní konfrontace s přesnou jílof celkovosti světa. Absolutno si zvolilo tuto děsouplnou podobu halucinace, aby proniklo k tomu, kdo se neustále odvracel a zbarikádoval se před ním všemi dostupnými lamy a triky, vybudovanými zápalnou formou civilizace. Ale dosti úvah a interpretací, i ty patří k těm trikům, jimiž se supluje myšlení, když lze jen stěží objevit místo, na němž se vskutku myšlenka děje, natož tato místo vystát. Klíma se bude hrát a věřím že tak, aby se mohl zdejšítek pohnut obracet v hrobě!

Sotva autobus dojel, ukázněný zástup služebně ostříhaných mladíků a mile vyhlížejících dívek se vydal na místo. K tomu zaslechnu případnou poznátku, jak si "ti oni"/nejenovaní/satí kálejí na hlavu, když při každé možné příležitosti dělají undergroundu lazebníky, ostříhají je na docela nenápadné hochy a pak nemůžou jako před lety snadno rozpoznat, že se zrovna sjíždějí na koncert. To je fakt, říkám si a přehlížím přátelské tváře, které budou zakrátko u toho, že se také ještě "děje hudba" a ne jen předvádí, a s nedefinovatelnou něhou pomyslím na ty, kteří by tu byli také rádi pospolu, ale tentokrát nebudou, příliš zaujeti jinde: Jarmilka, Vašek a Jirka na Ruzyni, Petr Cibulka na Bořech. Ne místě, ja jinolko výtání a není tu nikdo, koho bych si nevymyslela, to je nad očekávání výborné, protože lítacíky a všeli jaké uniformy či civily si nevymýslí, ostatně emisičtí tvorcové na koncert nepatří. Trochu otálení kvili technickým okolnostem, to ani již ak nejde, kapela se jistě dovede, že bude hrát až dneska, jinak by to totiž jejich jistý prominout, jehož nejvyšší ctností je lenost, určitě rezkecal po všech pražských hospodách a určitých vinárnách, a tak by si nepochybnoval zařítil, že by i dnes nemusel ani vrznout.

Sál stodoly nabity, chlad se sráží na chuchvalce lezavé zimy, ta se samozřejmě rozpuští ve styku s naším vnitřním žárem na fantastickou atmosféru před koncertem Plastic Recplet v důsledku důmyslných opatření hrají tentokrát Plasticci po téměř jednom a půl roce a všechno je jasné, jak je ohromné, že nemusejí plýtvat tvůrčími silami na pochybnou stále vykaščvanou profesionalitu, a soustředění k podstatnému, čas od času podají svrchovaný výkon.

Na scéně už Magor ujistil přítomné, že by chtěl být buď tak velký, nebo aby svět byl tak malý, aby jej mohl celý pospat hovny. Výrok zajisté fantastický a v jeho/t.j. Magorově/hubě stejně na místě jako jeho praktický pédant: vím hovno, dvě budu vědět. Vzhledem k tomu, že zúčastnění jsou vzdělaní a sečtěli v díle Ladislava Klímy, nikdo Magora nepodezírá, že by si to snad vymyslel, aby si zasviňačil. Vlevo na scéně stůl, kolem stolu s pivem a rumem sedí Plasticci, zřejmě kvili pocitu bezpečí a zabydlenosti chtějí mít i při hrani hospodu nabízku. Popíjejí, v kseichtu jsou zabílení /t.j. zsinálí hrůzou/, kostýmy jako vždy hadrárna a elend, nad hlavami z drátku /t.j. z pásku/ zní neuvěřitelná, rozkrápaná dechovka jako jedinečný a specifický výraz skutečně českého zázemí. Jako vždy je to delší, než by se slušelo, ale to taky patří k věci. Zázemí si nevybíráme, vztěincu ani netvoríme, to tu prostě je a to se bere.

To a pak se zvednou od piva a od panáků a začnete hrát. Jsou skvělí a výběc neuvěřitelní v míře přesahující i tu dechovku. Tolik neopakovatelné muziky nahuštěno do tak malého prostoru a času, až to vyráží dech. To úzkosti těchto let to praší notně "klímovsky". Z každého tonu je patrné, že si nevybxali Klímu v nějakém euphoricky výročním nápadu, že je to jejich autor, to on si spíš toho roku vybral je, aby uslyšeli, jak lze v Čechách nesmlouvavě čelit marasmu, přiznat si ho a být světový právě na hncjišti! Ne navzdory českému prostředí ani dokonce pod tlakem úsporné malosti a malověrnosti, pouze přesto a přezveše tvořivě artikulovat jen z ryzosti vlastního jevu dát výraz limitu lidskosti s jobovskou střepinou v ruce, která výryvá jakýmkoli způsobem proteovské podoby života v koncích. Zatímco snad jinde, v bohatších, větších a kulturnějších zemích, všelijak civilizačně vybavených k rozptýlení a zábavě, jen mnozí postřehnou, kam míří společnost lidí, v Čechách, odkliděných ponurostí mezních hor, které se svažují do obdobky pláně, nelze nezahlédnout zemi jako Bohem opuštěné místo výnáštví tvora, který kličkuje před ústím hlavně absolutně, ztracený natolik, že nejpravější otázkou a jedinou, ve které stojí je "kdo jsem", aby se teprve výběc mohl stát znovu Adamem konečnou bytostí všechny společnosti. Výjimkou je kromě Míkuly a Lebermayera, jékta Míkou a Jejla a Brabenečka. Taky volné textové pasáže se střídají s chaoticky rozplétanými hudebními motivy, vše k tvaru tihne a zároveň od něho utíká, vše se pregnantně definuje a zase v hrůze od toho couvá jako od blábolu. Chromně se rozehráli a po první skladbě následuje fantastická instrumentální Slavná Nemesis. Nesporný vrchol koncertu i dosavadní hudební tvorby skupiny. Je jisté, že po Paříjích bylo nesnadné zahrát něco, co není horší. Slavná Nemesis je skladba, ve které to dokázali. Hudba natolik invenční, uchvacuje ve smrštích amorfity, které v nárazu ztuhnou do fragmentů krystalické krásy. Taktéž se nejspíš tvoří pevnost diamantu. V třetí části na téma Absolutní výle se pak naplnilo očekávání, že se bude líma obracet v hrbě, jenjen trnu, kdy už Hlavsa za tu skladbu dostane ten rádný kopanec do zadku ze záhrobí. Z absolutní výle se stal absolutní výl, furore téhle myšlenky nelze ilustrovat, ani hudebně. Tedy se tedy Klíma asi řehtá a říčí smíchy, což mi vybavilo, jak si kdysi Jejla s Alfem četli Husserlovu Krizi evropských věd v kumbálu, a ozýval se odtamtud přes zavřené dveře hrušenský chechot, takže cituji závěrečnou větu z filmu: Někdo to rád horké a nikdo není dokonalý.

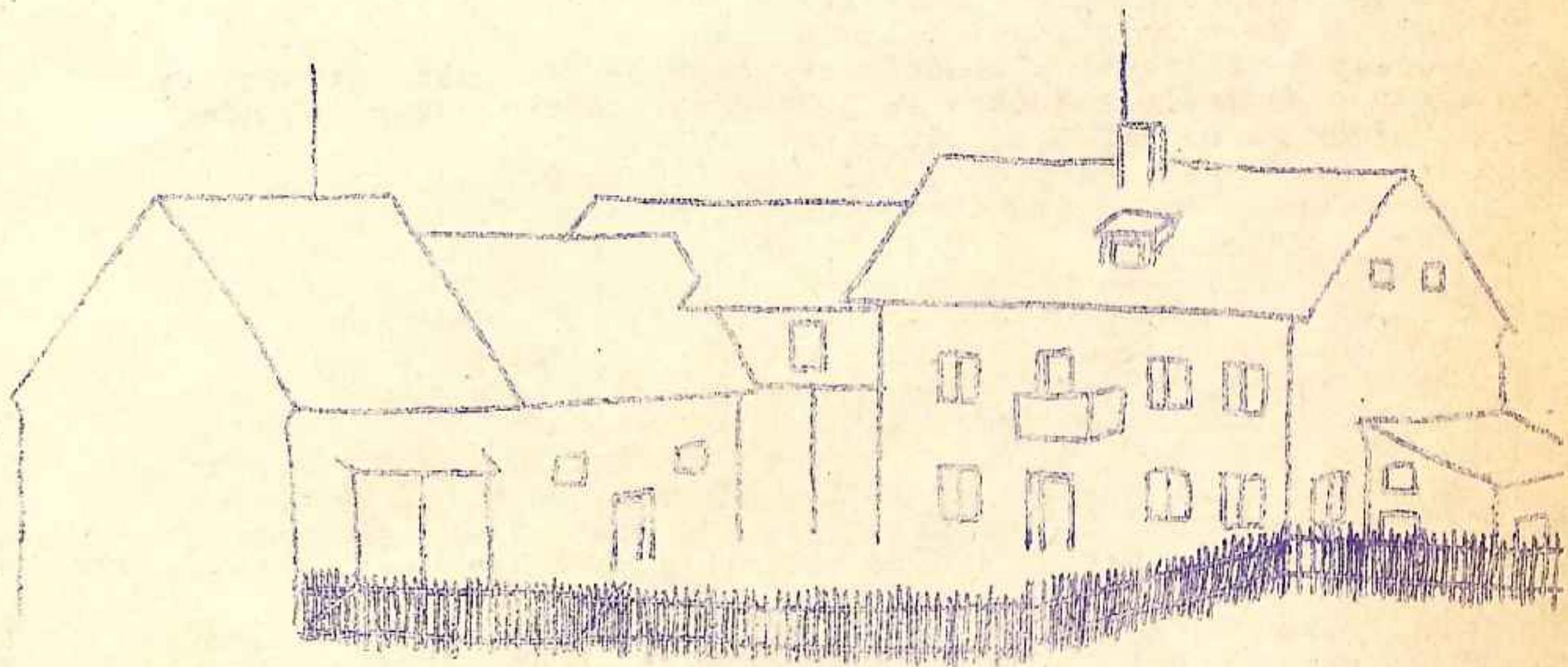
Takže koncert skončil, konec to nemá, ale o to ani nejde. Objímám Nagora se slovy: fantastický, odteďka neznají dne ani hodiny.

Cesta zpátky, nejvýš desetihodinová. Z temnož svítí halucinatorní mořistra průmyslových objektů. K ránu se z chuchvalců mlhy vynoří fragment snové loutky s pěšinou, v cérech mlhy a mraků pluje cca jako fatamorgana - lidské obydlí, asi dům. Na nádraží kamarád případně poznamenává, že vypadám jako vojín neznámé, ale jistě demobilizované armády. Chechtám se, být neapreseně militantní nemusí, a to podporuje chuť k jídlu. A kde Klíma a plastici? Znova zhlédnutu, že literatura se rodi především tehdy, když se nedělá literatura, hudba se děje tam, kde se nedělá hudba, a takováto tvořivá artikulace dává prostor pro zjevení krásy. Tápavé dotýkání před sebe, jemuž odpovídá vstřícné objevování se tvaru, síla, která se neopírá o sebe samu a v každém okamžiku míří k ohništi a počátku tvo-

ření. Býli těžle tvůrce artikulace je v Čechách k nevypleně, a čím více se plaje, tím více roste.

Věra Jircusová

x x x

WUDU AND QUMA: THE FIRST
SIX MONTHS OF THE NEW YEAR

est sonnig und heiter
und leicht gelaufen.

See also [the other](#).

22.11.1979, EC 367, po výše něž půl roce na výše uvedené,
v Nové Vísce u Chotoviny, kde když se v knize očaril list, jsem
si početné, jenom těž, každouž byla krátká steviera iž, jin základ
joulejší.

Šťastná shoda místě umožnila DG 307 učítat obdobou s sebou, jak u předešlého vystoupení. Jenomže sedmá písatřnice, použitá při dubnovém koncertě, byla tentokrát na značku možnou prořezána oštými vrypy - dočela tak, jako te když si zjali lucie Fontane ve svých prostorových konceptech. Na napnuté plachtě se vrypy rozchliplily a vylvořily velice číslenská znamení, a to nejenom kundy, které byly rozpoznány už u Fontany; myslím, že jejich číslenosť, proměnlivá skrze osvětlení a možná i žárem hudby - alepon ke konci v luwinisceňaním světle mi všechny ty průřezy a protřžení připadaly ze všeho nejvíce jako šklebice se masky - souzněla s hudebou DG 307, přes všechnu návaznost přece jenom jinou než před půl rokem.

Dané vystoupení DG 307 v roce 1979 povídám za lepší.
A te přesto, že by se mu v detilech dalo sá leccosk vytknout,
přesto, že nešlo dvě tři hlinchá místa. Ale skrz ně se zde jistí
příznadný rys Lubinového koncertu: tehdy to byl dokonalý uměleck-
ký tvor bez žádnej chulinu, jednotlivá stěna zaspárována tak
dokonale, že všechna ze hřív jakoby k nám dolehala odjímad
zcelatně názvý koncertu Der Sturm to tehdy zdůrazňoval i po-
evzteraví. Tenkrát jsme viděli a slyšeli něco mohe. jítři-
vějšího; souvisej to jistě : s podstatně kratší dobou, po niž DG
toto vystoupení připravovali. Ale znova se ověřilo, že dokona-
lejší tvor nemusí být pronikavější. Čá míst, která jsem nazval
hlinchými, se odráží několik skladeb syrovějších než je život
sám.

Možné, že to byl sice jiný eratický tón některých skladatelů, který dle konceptu tak živočisně hmatatelný "ýtar" v koncertní nebo sladší - celého vystoupení zely díky stejným jako v prostředí, které zakrývalo hudebníky. Třebaže pár roků jsme je za nás mohli jenom tušit. Teď jsme mohli vidět cesty jejich čti a evropské, jednoluchý a působivý poukaz na rezervanci všechny a tak plachtu spojených prostředků nici ně i poukaz na jehnotu všechno, jakkoliv rezervanci.

Ještě ke scéně = je třeba uznat, že už vznikla jakási
scénografie undergroundu, usilní z hovna uplatit tič, minimálními
až žádnými prostředky dosáhnout maximálního účinku. Tentokrát
lze rozřezanou přečescnu čápat i jako ústup od zahalovací kon-
cepce dušnového vystoupení. Tehdy nebyli hudebnici vidět v libe,
jenom jako stíny = ale v takovém projevu je vždycky obohaženo růž-
nost provokace, aby po tajemství bylo pátráno. Díry, které něž bylo
možné akterky vystoupení tentokrát zahlednout, svědčí o lhostej-
nosti, která je vyšším stupněm. Jakoby DC říkali: myslíte-li
si, že je členězité nás přitom vidět, podívajte se. Nejhoupější

z přítomných, fotografové, tu nabídka přijali dejednoho. Strkali čumáky svých objektívů do děr a fotografovali to, co Alenka za zrcadlem na Královu otázku, koho tam vidí, již dávno označila přesně: Nikoho.

"Přitom pozorovat chvějící se rozervanou zástenu, která nás ne zcela dělila od DG 307, bylo neodmyslitelné od posledního hučby. Tolikrát se proměnila, až ke konci, zdálo se, byla čím dál výsměšnější, tajuplnější a hlubší.

Narozdíl od Daru stínů, který byl jednotlivým členem útěkem na naši vnějnost, byl nynější vystoupení dynamičtější. /Je možné, že v nahrávce, bez možnosti zažití přímého dotyku hudby a jejího vizuálního doprovodu, dopadne Dar stínů celistvěji a sevřeněji. V současném koncertu se DG dostali během totálnímu divadlu - aniž by to, co jsme viděli skrze díry, bylo hrané divadlo - a přítomnost posluchače byla možná předpokladem intenzivního prožitku hudby./ Svorníkem jeho klienty byl milostný dialog ženského a mužských hlasů; od pročištěné duchovnosti Daru stínů průnik k animálně erotickému; ta klienta byla co nejdvíce borcena destruktivními fónickými zásahy, v nichž si Zajíček libuje od začátku DG 307, ale které tentokrát byly razantnější než jindy/např. Brabecův zpěv ve skladbě 21./

Shrnuto: syrové, destruktivní, rozbořené, devenalizované, rozervané, někdy i nesrozumitelné. Spomenut nelze sletonického Kukala, který cílevědomě páter představení otloukal a deformoval.

To Daru stínů mohli DG 307 pokračovat v nastoupené osstě, která by je vedla k čím dál dokonalejšímu tvaru; místo toho začaly poetiku, ale proděravěli ji jako cedník. Bylo to vystoupení, kde do poslední chvíle nebylo možno tušit, co přijde v další skladbě; a jestliže závěrečný Triptych svým monotoním opakováním vystoupení nakonec přece jen sjednotil, doufám, že nezakryl díry, které do našich myslí vystoupení DG 307 nádchlalo.

V době poněkud inflačního rozmachu angažované písňové tvorby v undergroundu je DG 307 včasním a drtivým poukazem na to, že reakce na svět, která ho uchopí jako životadárný a krutý mytus, ráz pozvedne a posílí více než kritické sociální zkoumání.

Zajíček se již několik let pokouší vyslovit všechny nejhlučnější. V ustrnutí sledujete, že je jeho cesta stále přísejší. Buď stoupá nebo klesá, ale nezabočuje ani se nevraci. Jenom snad je možno upozornit na to, jak se čerstvou krví nalily černé surrealistické, východiská, ze kterému se Zajíček vrací čím dál zřetelněji.

Veselý koncert to rozhodně nebyl; vznězení byl určitě. Dálkojný rámcem mu tvořila stodola, nejkrájenější undergroundová koncertní síň, čva dny před tím oceněná říkáním odbádcem ve vyvlastňovacím řízení proti Nové Vísce č.4 na 170 korun československých. Koncert DG 307 v této stodole byl snad její labutí písni. Ale pochybuji, že by ubiječi labutí dneška, jakkoliv perverzní a krutí, vychutnali jejich zpěv s touž subtilní rezkoší jako Tribulant Bonhamet.

9

pohyb v bludném kruhu
uzavřen v kruhu
krvavej kruhu
kruhy cest
kruh těla
kruh znaků
kruh barev

kruhy
v tobě i kolem

kruhy žutin
uchvácen kruhy
zvěř obchází v kruzích kruhy

kruhy ohň
kruhy vod
kruh v oku
kruhy tušení

kruhy
v tobě i kolem

strhaný kruhy
černej kruh
kruh spáleniště

kružení supí v kruzích
slepý kruhy
skleněj kruh

cťevěný kruhy
pohyb v bludném kruhu

k jádru mytickyho dechu
se prokouše tato noc,
aby obřad řevu
obnažil skleněnou slzu

usychající
ztopořený prsty
ukazujou všemi směry
vyrůstaj
s prvním paprskem
aby zmizely
v pekelnym jasu

tato noc
kdy sem proplouval
skrzé její květy
nahý těla
ve větvých stromů
v tichym zpávu

jak halucinační netvor
kterej do tvého těla
reje krvejce
cestu smrti

k jádru mytickyho dechu
se prokouše tato noc
aby obřad řevu
obnažil skleněnou slzu

A N A M R A N L C E
K F U T U

solnéj sloupu
 tvýho těla
 ze jedna noha
 leze z trupu
 co s tou
 nerozříznou pilkou
 co s tím rájem
 slaný sluje

 odbrnu svuj lesklaj povrch
 dotekem co nese zkázu
 kde ten kámen
 jedním bleskem ríznout

 nastný slzy mučedníků
 netrpěly pro tvoju výdost
 jednonohej sloupe
 v soli

 za zástupy skreju řvání
 nad nepokořenym tvym těním
 stojíš na jedný svý noze
 jednonohej sloupe
 v soli

 přeříznu tě
 v jinym žití
 jedna noha
 leze z trupu
 přeříznu tě
 v jinym kraji
 solnéj sloupe
 bez poskytny

na dně studny šupinava
 porostlá mičí v rozjímání
 nech zkameně mý spočinutí
 nekrad z mý cesty
 bludný kruhy

 do myho těla vlezla byťost
 zaslábls vlní
 šepťa prosbu
 vodřazej řetěz
 sestup až na dno
 až nedotknus se

 jazyk lžíce etazí jizvy
 vobsluje srdeč mechen
 rozštípen, sou brány těla
 sestup až na dno
 až nedotknus se

 je k nespatření tělo zvisti
 je v jinejch očích
 v jinym slově
 je kalná voda
 k proniknutí
 sestup až na dno
 až nedotknus se

 p r a m e n y z a u
 s o u p l a n y k v y s

jak sup
 letící nad krajinou snu
 nenacházím maso
 do kterýho bych se zakous

jak vlhké vidina
 vsakující se do těla
 jak prst kterej se dotýká
 a zbarví se krví
 jak utopení se v potu
 a z každého póru
 vyletujou malý černý ptáci
 jak krok do světla
 a místo nohou
 měděný sloupy
 jak vůně otevřeného těla
 hladíš dřanou skálu
 jak anděl s olověným křídlem
 a jeho smutný zpěvy
 jak oběť krve
 a přinesený rudy srdce
 jak posedlost myšlenkou
 tvý tělo trhaj divotý koně
 jak návrat do stejné řeky
 a její obrysy sou tvojí tváří
 jak slza
 která páli
 a reješ jizvu
 do suchý cesty
 jak sen kterej miluješ
 a přikoveš ho ke skále
 jak to co se nezrodilo
 a ty slyšíš tento dech
 jak útěk
 po úzkých cestách snu
 hlavou narážíš na špicí kopí
 jak stovky životů v tobě
 jezero je zasklený oko
 jak sádrověj penis
 ponechanéj ohni
 pálim svoje světy

zatím co's spal
tvoje tvář zesinala
tvuj svět hoří
tvoje cesta zmizela
v pustině bez vody

kapky žhavého clova
nahradily krev

maska za kterou's
skrejval

nejenom sebe

nejenom svuj svět

nejenom svoji cestu

zatím co's spal

tvý myšlení je poušti

neboť nejenom tvoje

vyhaslá sopka

i pramen vody

vyschnul

otevři oči a slyš

sou ostny

zaražený v mase

je chaos přistupující

k tobě

v hábitu božských barev

nastraž uši větru

popraskala vyschlá

kůže představ

vrost' do stromu
vlasy ve větvích
kořen pevnosti
hudba šumění

vrost' do stromu
smůla lepivá
teče po těle
který tvrdý je

divná vichřice
stromy vyvraci
hlava v oblacích
dolu se dívá

vlasy dřevěný
listy v myšlenkách
kořen pod zemí
prostor vodkrajová

vrost' do stromu
vlasy ve větvích
kořen pevnosti
hudba šumění

Č. II.

CHTEL BYCH ŽÍT
S ČERNÝM HAVRANEM
SPLYNCOUT S ČERNÝM
JHO LETEM

nechci v něm trvat
nechci v něm nekonečnit

chtěl bych se skrejt
ve stínu jeho křídel

a v černých děrách
kousnout do života
a v černym peří
vibec nezesmutnit

a v černý řece
vypustit svuj mozek
až si tam z bahna
tvoří novej pocit

zobákem jeho
vyklovat zrak děsu
černou vlasatostí
vydláždit svý cesty
v černý skalnatosti
vyřknout vzácný slova
v černý barvě slunce
vybarvit myšlenky
v černym lelu jeho
navštěvovat srdce
v černý skutečnosti
zařvat černou píseň
v černym přemejšlení
zabit černou tiseň

CHTEL BYCH ŽÍT
S ČERNÝM HAVRANEM
SPLYNCOUT S ČERNÝM
JHO SVĚTEM

usad do pole ostřejce jebele
 paprsek slunce pronik blavo i
 vytýčil cestu z lekutý milý
 strhal s těla magický kruhy

chtěl sem vniknout
 do textů ticha
 podzimní řeka mlčela
 chtě sem spatřit
 obnaženou bytost
 vstoupil sem
 do polí jehel
 zjizvený bládiny vod
 se začaly chvět

poklady tohoto dne
 skrytý před násimi zraky
 ve svý obyčejnosti
 ukazující za obzor
 poklady tohoto dne
 nabítý své ji nenešadnost
 vyrosta jící z nížeho
 stojí i o samotě

sem slabší než myšlenka
 která mě kopla
 byl to divoký pták
 kterej přinese tichou pochybu ?

budu jít tvé slzy
 budu je taky pit
 na mym jazyku zůstane
 skleněná slza
 na mym jazyku zůstane
 krvavá slza
 na tym jazyku zůstane
 hořká slza
 nebudu vycházet
 ze svýho domu
 živý kůže

sem slabší než myšlenka
 která mě kopla
 byl to divoký pták
 kterej přines tichou pochybu ?

sou ostrovy uvnitř pavilonu ?
 sou ostrovy čistým dechu ?
 sou ostrovy lidí ?
 sou ostrovy v člověku ?
 sou tanec zvuků ?
 nad těmito ostrovy ?
 sou neuchvásený ostrov ?

vstupovat do chladný vody
za zachycením úlomku skály
je vonná ve své celistvosti

vstupovat do chladných polí ledu
na chladom skály tichem ledu
je vonná ve své celistvosti

vstupovat do chladných zbytků
za propasti tvržho těla
je vonná ve své celistvosti

vstupovat do nepřístupných služí
za chladným zbytkem tvój touhy
je vonná ve své celistvosti

vstupovat do chladný vody
za zachycením úlomku skály
je vonná ve své celistvosti

položil na dno kamennou bytost
radoval se z bleaků
přijmal hlas kamenný bytosti

hlas dozrál
zjevuje se netvor
hlas dozrál

kolem tvýho těla
se pne
chaos barevných květů
přiblížíš se
nebo zmizíš
v jiskrách barev?

zahalenej
do neprůstupný mlhy
plody
vháníraj v mikrobách
jak
kaučunná socha
v pustyn krají

kolem tvýho těla
se pne
chaos barevných květů
přiblížíš se
nebo zmizíš
v jiskrách barev?

anarchistická milenka
nabízí svoje tělo
běs
vytváří z lásky výbuchy
a nevídí žádnej svět
ná místo prasou démony
místo slov zápalná šňůra
vypálí svoje známení
a všechn krásy
zděšení
anarchistický spojení

anarchistická milenka
má v kůži obraz z fosforu
a jazyk hoří požárem
a záda skrytý v pancíři
její vlasy hadí sou
jed ji teče po mohou
milovní válkou je
i slzy tahnou do boje
nad krásou spečená je uříz
v srdci zrozen novaj bič

ne vřehočích okamžik
sme zanechali skvity
svědectví naší přítomnosti

v hlubinách propasti
sme uložili svoji tihu
svědectví našich pochyb

na úsvitu
sme svázali svý vlasy
svědky našich propojení

uvnitř vyhaslejch měst
sme zanechali plamen
svědectví našeho putování

v útrobách zamřížovaný skutečnosti
zanechali sme útržky svých žití
svědectví nemožnosti jinak

TRIPTYCH / I. /

každej řečest
přenesenej
do symbolu ozvěn
ticho zmizelo
v tanecí zvuků
samota splynula
s letem stěhovavých stac
putuju mořem
hoven
to moře sem si vysnil

TRIPTYCH /II./

obzory sou jak tvoje rty
taky z nich kape rozkousaná krev

jejich vůně je selená
tvoje oči
sou na svém místě
jak břehy
který svazujou
zdivočelou vodu

usmrcena je vidina
přinesenejch darů
poutníci sou
utopený v mracích

dary sou v letu
v céru tvójí kůže
ve skrytu tvýho slova

přivaž svý vlasy
na špici šípu
střílej ty šípy
do kůže svých
světů
který srostly
s tvým stínem

obzory sou jak tvoje rty
taky z nich kape rozkousaná krev

TRIPTYCH /III./

19
jen si ho vem
a kousni
je nahej jak město
a jeho mramorovéj oltář

božstva zahodily
masky
prchaj do nahý pouště

z tvýho těla
vystrík proud mastí
je fialovej
na tvejch zádech

jen si vem
tu kůži
je eště teplá

spatřit stín
ve tvym bělmu
potoky
jak se slejvaj
pod jejich sklem
vyrůstaj
staletý vlasy

jen si vem
co vidíš
a kousni si
nahý město a
jeho mramorovýho ptáka

JÁ TO VIDÍM ASI TAKHLE

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

NAŠINA

Spadl jeden malý kamínek ze skály, cestou uvolnil další a další a je z toho docela solidní lavina těch, kteří opouštějí hranice s vidinou lepšího života za železnou oponou, ať už jde o odchod legální, či útěk.

Předním mezi ty, o nichž by se dalo říci, že s vystěhováním nebudou mít velké problémy, pokud se nezmění stanoviško establishmentu, možná, že jsou i propásla tuto šanci, neboť v tomto "čistci" nelze včetně dne ani hodiny. Přesto dál setrvávám, i když s chvějícíma se nohama /což se mi stává častěji a častěji/, ve stále chabější a chabější výře, že žádny tlak netrvá věčně, že žádny šroub se nedá utahovat do nekonečna a pokud se toho nedožiji já, tak snad mé děti, či děti mých dětí, můj postoj je pro ně punc do života, který se jednou může obrátit proti mně a každopádně proti nim, zůstane-li vše nač eterném, naštěstí mám v tomto směru jakž takž čisté svědomí, které si chci zachovat až do konce...

Ti, kteří odcházejí, ať už uvádějí důvody jakékoliv, jsou přes veškeré pochopení přece jenom dírou do ještě před několika měsíci pevné pospolitosti čs. undergroundu, nedá se říci, že by tím hnutí nějak viditelně utrpělo, ale kdekdo s tím začíná koketovat/alespoň v duchu, což si myslí chtě nechtě přiznat/, nutí jej k tomu už jenom ty okolnosti, že z jeho prostředí mizí známé tváře, se kterými ho ještě před/odchodem/nedávnenem sbližoval "společný duch", s některými z nich ještě před odchodem tuto otázku rozebral, stokrát a tisíckrát opakovány aranmenty pro a proti, které stejně k ničemu nevedly, snad jen k rozladěnosti a znechucenosti u jedných a k hlubšímu pocitu provinění u druhých.

"Když se začíná potápět loď, první kdo ji opouští, jsou krysy", řekne si nakonec ten, kdo zůstává a při tom ho napadne, zda je tím myšlen soc. sektor, ČSSR, nebo pouze čs. underground, či "Charta 77", začne srovnávat své zážitky z konce sedesátých let, kdy se od nás rozběhla první silná dávka emigrantů, teď, kdy je možnost dostat se ven legálně z politických důvodů díky Chartě 77, kterou podepsala též většina "androšů", je možno vzít v potaz zde ta loď není přece jenom Charta, nebo underground, neboť signatáře poštějí legálně bez veškerých průtahů.

Je to velmi jednoduché najít skulinku v pootevřených dvěřích a proklouznout ven. A není méně těch, kteří toho využily i za cenu toho, že tímto popřeli svůj dřívější postoj, kdy o nějaké takové možnosti nebylo ani potuchy, kdy se přimkli k hnutí, které se svým postojem brání kurvení ducha, našlo si svoji cestu, po niž se vydalo mnoho "nových a nových bojovníků", z nichž někteří teď zapichli svá kopí po několika silnějších idéách a zvolili ústupovou cestu, aniž by si uvědomili, že možnost takového ústupu nikdy před započetím boje neczekávali a za jakou cenu se jim tahle brána otevřela. Utíkají před strachem z kriminálu, který je zeálný, je možné jakákoliv záminka, aby kohokoliv z nich nespravedlivě odsoudili, utíkají za vidinou pohodlnějšího života s vyšší hmotnou a částečně i kulturní úrovní.

Zapomínejí na to, že existence jak v hnutí undergroundu, tak v hnutí Charty 77 je symbol duchovního postoje a úrovně, symbol, který se zrodil právě z reakce na postoj establishmentu, v jehož řadách by i oni mohli získat jakés takés zabezpeče-

ní, stačilo by "zavřít hubu a držet krok". To by samozřejmě neuspokojilo jejich kulturně-estetické nároky, jejichž východisko je zde v "druhé kultuře", jež v pozici, v niž se nalézá, nemá možnost a hlavně ani nechce využívat veřejné sdělovací prostředky, mimo jiné také, pro jejich zneužívání k propagaci zla a šíření nepřádk, které se v případě undergroundu týkají pořadů např. "Atentát na kulturu", seriál o majoru Žemanovi, zpráv v novinách /např. článek "Jak žil Enžíl"/ a podobně.

Proč je tomu právě tak, není třeba rosvádět, dovede si někdo představit, že by tomu bylo jinak? Oproti konci šedesátých a začátku sedmdesátých let, kdy se formovalo hnutí undergroundu, tomu skutečně jinak je. Jedním z podnětů vzniku Charty 77 byl též proces s Jirousem, Zajíčkem, Irabencem a Karáskem, jedním z kroků establishmentu na základě Charty 77 je též možnost ilegálního odchodu za hranice.

Jiné kroky, které establishment činí, jsou další další nezákonné procesy, další a další represe těch, kteří zlástavají, kteří nepouštějí zbraně z rukou; kteří možná těm odcházejícím připadají jako "Donkichotí v boji s větrnými mlýny", jenže právě ti, co sedí a ti další, které zavřou, vykupují svým postojem svědomou budoucnost za železnou oponou těm několika, kteří si myslí, že zde už nemohou dál, že není jiné cesty, než té v blízkosti šekových knížek imperialistů a nezaměstnaných. "Nikdy nikde nikdo nikam se nedostal, snad ani já takověj vůl přece jen nejsem."

Vrátim se znova ke svým chvějícím se nohám a k slábnoucí výře. Dost nerada si to přiznávám, ale strach mám, vím, že ho mají i mnozí další, a je mi jasné, že pokud setrvám na této cestě, že se ho nezbavím. Nezbývá mi nic jiného, než ho neustále překonávat s vědomím, že v tom nejedu jenom já, že jsou tady další, kteří se angažují mnohem více, než já, že i když někteří vzdatí, ostatní zůstali, že se tím prohlubuje pocit sounáležitosti a společný duch, hnutí undergroundu sice něco málo ztrácí na množství, ale o to více získává na síle a tahle síla je i moje síla.

Druhé kultuře nikdy nešlo o to, působit jako politický faktor, byla do tohoto proudu bohužel stržena násilím ze strany establishmentu, který se brání jakékoli opozici a v důsledku toho udělal opozici i z toho, co jí nikdy být nechtělo, nikdy se za ni nepovažovalo, a pokud dnes opozičně působí, zavinil si to establishment sám tím, že nedal jinou šanci ve smyslu "kdo nejdé s námi, jde proti nám" a tím vyloučil jakoukoliv neutralitu. Považuje za chartistické a undergroundové hnutí za stohlavou sen, které sice po zutínání hlav narostou na každém krku tři další, ale až utne i ty, žádná jiná už neporoste, čímž si bláhově myslí, že umíčí svědomí, touhu po spravedlnosti, po svobodě slova, uměleckého projevu a vůbec důstojnému a čestnému životě člověka. Laximálně může dosáhnout toho, že pozvolna zatlačí opozici do větší izolace, že její hlas se bude ozývat o něco slaběji a méně často, ovšem pouze na chvíli. Tuto sopku nelze nikdy nikam uhasit, i když někdy pouze dýná, vždy znova a znova bude docházet k explozím.

Kechci se ohánět patriotismem či nacionalismem, každý člověk by měl mít právo svobodně si zvolit místo na této planetě, kde by chtěl žít, svobodně cestovat kamkoliv se mu zachce a není tomu jenom pro to, že všude ještě platí zákon džungle, který vítězí i nad nebezpečnějšími ideami a v lidech stále klíčí semeno zla a násilí, moudrost a dobro neustále pokulhávají za hradec silcu nenávisti, zlovůle, krutosti, klouposti a nevědomosťí.

ti. To však ještě neznamená, že zrovna já mám podporovat ty horší jevy, obracet se zády k do nebe volajícímu bezpráví a mlčky přecházet vše, co se děje kolem mne, starat se jen o dobrou věčer i teplou postel. Je to velice jednoduché a dělá to každý, čímž mlčky podporuje nebo kryje to, co se rozlézá jako zhoubný vřed všude, kamkoliv se rozhlédnem, jednou, dřív nebo později to přepadne i jeho a pak nad tím bude s radostí kroutit hlavou a marně přemýšlet, jak je to vůbec možné, jak k tomu přišel, vždyť nikdy nikomu neudělal ani neprál něco zlého a přece ho to poslalo, bude hledat viníka a vyvětlení v čemkoliv jiném, než v sobě a ve své vlastní pacivitě, ihostejnosti a pohodlnosti.

Sémě zla je rozesetо všude, jak v ČSČI, tak třeba v Kanadě, na kterémkoliv místě této planety, i když má vždy jinou podobu. Ale jak mohu chtít postupovat dál, když vidím, jak všude kolem mne žijí plevel, který je nutno odstranovat? Právě v tomto místě, kde pravč žijí, kde mám možnost těsnější komunikace s lidmi, s nimiž mám společný jazyk a mentalitu, může mít moje práce větší účinek, než kdekoli jinde. Právě proto, že tady je to o mnoho horší a těžší, než kdekoli jinde - i když to může být pouze subjektivní pocit. Ale dokud budu mít ten pocit, že tady je ještě co dělat, co říci, koma pomáhat a proti čemu bojovat, dokud nebudu mít svázané ruce a na krku náš, tak nepřijdu.

x x 20

R C Z E S C D N U T f

S K A L A S

Po mnohých debatách hospodského charakteru, považuji za vhodné, přinejmenším však ze zajímavé, rozvířit již započatou diskusi o současné invazi z reálného socialismu.

„ředně bych chtěl podotknout, že vůbec neberu na vědomí žvásky od piva a od lidí kteří dosud nic mimo kecání neudělali. Cením si sice hrstky těch, kteří dosud maj ještě chuť něco na „dávno očekávané lodi“ dělat, ale již nejsou tak jednoznačně přesvědčení, zda bude mít v budoucnosti tato práce takový význam, aby stála za oběti, které každoročně přináší, a které se budou zvyšovat úměrně k přecházející trpělivosti vlastníků.“

Mám za sebou buzeraci na vojně, kriminál, perzekuce v cí-
vilem životě, vejhazov ze zaměstnání, odebrání pacu a řidičáku
a nyní mně v nejbližší době čeká odebrání střechy nad hlavou. I
když již o žádný kriminál nestojím, neznamená to, že se ho musím
bát, nebo před ním dokonce utíkat. Nemusím utíkat ani za vidinou
pohodlnějšího života ani hmotným zabezpečením. Toho všeho můžu
dosahnout i tady. Nejsem však ochotný na úkor svých zájmů, svého
způsobu žít dělat jakékoliv ústupky. Nedívám se těm hrdinům, kte-
ří potřebují ke své apokojenosti fízia za prdelej, nebo kecat u
nejlepšího piva na světě, že jim ještě chvíli potrvá, uvědomit si,
že to je všechno vlastně k hovnu. To, že se přestěhuji o pár kílo-
metrů dál a budu dělat opět to, co zde již nejde, ještě neznamená,
že bych snil o šekových knížkách, vilách a fárech. Neznamená to ani

únik k něčemu pohodlnějšímu, ale třeba právě naopak. Znášt svou, v podstatě složitějších podmírkách, připravovat všechny prostředí pro ty, kteří ještě nevyčerpali své možnosti dnes. Nejhodlnější by rozhodně bylo zavřít hubu, nastěhovat se do paneláku, číst noviny, chodit na fotbal a čumět v baškarích na televizi. Občas, aby se neřeklo, vyrázt pokecat do hospody. Takovýto únik však věčným kritikům taklik nedvadí, jako přemístění bydliště tam, kde je možno žít bliže svým představám a zájmy s možností kulturního vyžití, s možností cestování, poznání jiných lidí, ověření si schopnosti žít kdekoli a kdykoliv začít znova, ale bez ústupků.

Ani se nedivím, že je těžké rozhodnout se pro drsnější nový život v tvrdších podmínkách pro ty, o které se dosud někdo stáral, kteří se vozili v davu, a nyní se začínaj ocitnout v situaci, že i na ně může jednou dojít.

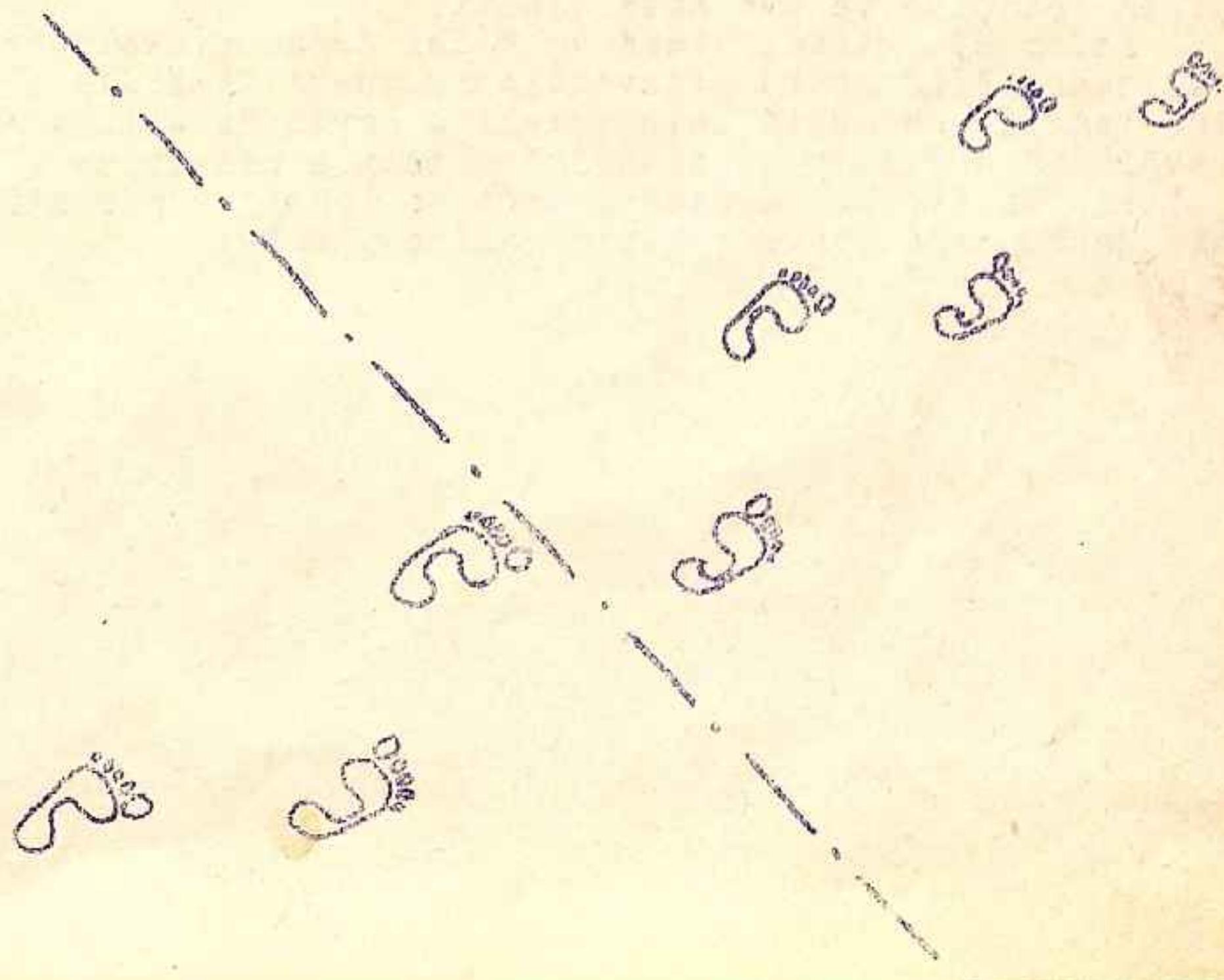
Další skupina jsou ti, kteří o vystěhování z reálného socialismu v duchu uvažují, nebo alespoň ve slabších okamžicích tuto možnost připouští, ovšem sami však nevědí, na co tu ještě čekají.

O těch, kterým se zde dokonce líbí, nic jim nes�eší, nevadí, jsou zde spokojeni, se ani zmínovat nehodlám.

Poslední skupina je sice málo početná, o to víc ji však obdivuji a vážím si ji, a to jsou ti, kteří nikam nepřijdu, ani když jim budou podřezávat vlastní děti. Tuto hrstku statečných všek dnes již zcela nechápu, a ani nemám na to, abych se mezi ně zařadil.

Těm, kteří by měli připomínky k mému rozhodnutí, odstěhovat se o kousek dál, a tam to třeba jen zkusit zažít znova, bych rád položil pár otázek: Co jsem zde ještě schopen účinného dělat? Jaký to všechno mé význam? A jak dlouho a na co ještě čekat? Závěrem bych se snad ještě mohl zeptat: Co můžem očekávat od pařní stížnosti a protestních hladovek, když s lhostejností, zábedností a posraností velké většiny nezmůžou nic ani kulomety?

Zkrátka od jisté doby jsem přesvědčen, že nám zde pšemka nepokvete!

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

O tom, že není příliš jednoduché překonávat bariéry vytvořené státními a národními hranicemi, se zlouvil ve Vídni při přiležitosti nově zavedeného literárního večera na scéně státní činohry Academi-teater. Byl věnován spisovateli a básníku Rainerovi Kunzeovi vycbcovanému před třemi lety z jeho rodné vlasti.

Rainer Kunze byl až do roku 1963 v těsném styku s pražskou literární scénou a ještě dnes vzájemná na své české přítelkyně. Ve Vídni Jetli Kunze ze svých neuvedených prací, ale hlavně překvapil celý frakce o osudu spisovatele v politicky motivovaném, i když v jeho případě nedobrovlném exilu. Končí dnes žije v západním Německu a většina těch, kdo přišli do vídeňského Academi-teatru, měla představu, že pro německy písícího literáta nelze být problémem přestěhovat se z jedné německé země do druhé a tvorit ve stejném jazykovém prostředí.

Kunze však podrobne líčil obtíže, se kterými se setkává i po stránce jazykové po svém nedokrovém odchodu z vých. Německa. Stejně tak, k jako prý nemohl z vých. Německa psát o západoněmeckém, rakouském nebo švýcarském prostředí, není v dnes prý dosud dobré možné zazracovat retrospektivně svůj život, své dojmy a zkoušnosti z vých. Německa. Přechod do západního Německa byl novým začátkem nekončící snahy být spisovatelem.

"Hranice, kterou jsem při svém odchodu překročil, bude mne provázet celý život", řekl Kunze ve Vídni a vyvolal tím diskuzi o vývoji řeči a jazyka pod vlivem politiky. Narodil od národní vídeňských literátů je Kunze přesvědčen, že neustálý vývoj jazyka je pro spisovatele zábranou, aby se mohl vypořádat s minulostí tak, aby zůstal srozumitelný i těm, kdo neodešli z domova, nebo aby se mu podařilo zprostředkovat nefalšovanou skutečnost těm, s níž teď žije ve své nové vlasti.

Vzduch sympatiím, které ve Vídni Kunze získal četbou ze svého díla, nepodařilo se mu přesvědčit rakouské literáty o své čest samovolné teorii. Na konci spisovatelé a novináři argumentovali velmi přesvědčivě příklady ze současných zemí a nedali se přesvědčit, že by literární tvorba ve stejně řeči mohla být konfrontována s obtížemi, jaké nezná ani překlad z cizího jazyka.

Jan Hanč zemřel v polovině šedesátých let. Jméno tohoto bývalého lehkoatletického rekordmana, trenéra, učedníka vysokoškolského ČKD a překladatele /Netr Altenberg: Minutové romány/ zůstalo prakticky neznámé v literárním kontextu tehdejší doby. Není zde záměrem zařazovat Jana Hanče na výsluhu uznávaných autorit současné literatury v ně oficiálního rámcu, chci se jen připomenout, že tento outsider patřil mezi ty neumělé, kteří v ne tak rozsáhlém jako dnes, se rozhodli přijmout úděl svědčenou nejen s literaturou, ho prostředí. V podstatě rezignovali i na tak základní podružky lidské existence jako jsou solidarnost přátel a zájem o lidské početnosti. Hančova izolace a osamělost nebyly pochopitelně dobré politosti. Hančova život a osamělost nemohou být volné, a ani tento nezvěstiňhodný úsek jeho života nemohou být svědectvím jeho lidské opravdovosti a sládekem nejpodstatnějším svědectvím jeho lidské opravdovosti a sládekem ovzduší jako samozřejmost. Přesto málokdo z nás zažívá v současnosti podobnou skutečnost ztráty opory a kontektu se sobě stejně založenými.

še výbízejí k podobným stanoviskům.
Úkázky byly vybrány z již publikovaných částí rukopisných
sedmá v zaniklého časopisu Tvoř. Protože od té doby uplynulo dost
značného času, přikročili jsme znova k tomuto omezenému výběru.
Máme za to, že Jan Hanč má k tomu plné právo.

WILHELM

JANUARY

Někdy se пиše pouze proto, aby se pero ulevilo. Je to otisk
duše, jejímuž tvaru člověk se znova a znova diví. Jan Hanč, ní-
koliv básník a nikoliv spisovatel, ale písář. Ostatní sa nezí-
tím naučí podrobně ovládat vědy s řemeslem, zakládají rodiny, plo-
dí děti, vyživují jež znám lidí, kteří začali poměrně pozdě a
dnes už mají obdivuhodnou sbírku ze sýrak.

Proslajdal jsem mnoho času. Kdybych jej byl opravdu využil, mohl jsem být přinejmenším něco jako docent, předseda, ředitel atd. Plody mé práce by se projevily v úctě, kterou bych požíval, nebo alespon v lepším oblečení, větším domácím inventáři nebo částkou na vkladní knížce. Místo toho slychám: Ten to moc nebo částkou nedotáhl! Nevynikám eleganci, v mém zařízení chybějí zdaleka nedotáhl! Nezadružitelně stoupající životní a kulturní úrovně a na vklady nepříliš radostná invenční knížce mém ledra velmi naslušné slovo. Nepříliš radostná invenční knížce mém ledra velmi naslušné slovo. Bude-li někdo číst tura takřka již padesáti letého darmočlapa. Bude-li někdo číst tento sešit, nesmí se nechat nýlit spotřebiteľskou cenou 0,76 Kčs na obálce, protože tento sešit bylo možno napsat jedině za cenu

zřeknutí se docentůry, úcty, svršků, inventáře i peněžního otevření. Jeho cena je pro každého blbečka a posrince nedostupná!!!

Rozhodl jsem se stát spisovatelem, ovšem nikoliv takovým trdlem, který se pod tímto názvem vybaví v bídě lebí. Nikoliv spisovatelem - kurvou, ani spisovatelským řemeslníkem, ani spisovatelskou filickou, ani spisovatelským nádeníkem, ani spisovatelským sluhou, ani spisovatelským podnikatelem, rybří spisovatelem z nutnosti se vyjadřovat psaním.

...Aby zpověď - vyznání měly cenu, musí být poctivé a spontánní. Vyznávat se z lásky k čvrökům, chrpám a venkovskému chlebu, hrát si na seismograf lidského citení a myšlení a přitom vědomě registrovat nesprávně, to není vyznání, ale měpoétivost. Nezval o tom dobré věděl, že něco bolestného je v ovzduší, ve své rozměrné básni však dělá, jako by neviděl vůbec nic. Kdyby člověk nebyl přesvědčen, že je lhář, mohl by si myslit, že je slepec. Byl příliš dobrým básníkem, aby nevěděl, že kráčí po zájezdě dělá především pravdu a že něco se hůře nesnáší s poezíí nežli leží.

Literaturu nelze vyhubit. V katakombách se ji sice nejlépe nejdří, je to však nutný trénink vytrvalosti a houževnatosti. At to zní sebezasmyslněji, možná že to prospěje literatuře víc než dlouhá konjunktura. Finejnenějším od ní odpadnou všechny, které ji nenesou v hrudi jako jediný důvod své existence.

Prokletí básníci už nejsou v módě. Bodejť by byli. Je to hrozně nepohodlné. Ze neexistuje de faktō jiný básník avšak prokletý? To by mne řek napadlo, být pak básníkem!

Jak je to zvláštní. Úsaajní znalec a milovník poezie i literatury spokojí se klidně nucenou hladovkou, neobjeví se na trhu, což dokazuje jen, že ve skutečnosti nejsou znalec ani milovníky. I pro ně platí, že najde-li nebo nemůže-li jít literatura za nimi, mají jít oni za literaturou. To by ale nesušlo být nafoukanými blbci, ty jícími z duševních mozelů skutečných tvůrců.

Byly doby, kdy jsem se vůbec nedokázal vyjádřit. Potom jsem se naučil vyjadřovat zkratkou a sklidil jsem aplaus. Ale i to mne přešlo. Každý automat, i na výrobu básnických textů, brzy zestárne. Nyní v mých textech stále víc vylézá na povrch koučel jako z očoupeného ušáku. Nejsem oslem, z kterého padají po zatřesení zlatáky. Mou ctižádostí není ani bavit, ani okouzlovat čtenáře, ale pomoci mu, aby se udatně podíval na vlastní koučel nebo plíny. Pardon, existují také knížata ducha, kteří jsou vycpaní rozárem!

Je možné, že nemám špatný zrak i sluch, že můj mozek nemá kvality ani kvantity NEWtonovy a že drobátko koktám, když mluvím i piši. PRESTO VŠAK se snažím divat, naslouchat, přemýšlet a doložit z toho například neartikulované výkřiky nebo zkoumáná slova. Děláme, čeho jsem schopen, a vždy používám jedině k tomu. Naprostě ne starám o to, jestli už literatura dál nebo předbíhá mě příliš. Nemám čas se starat o zbytečnosti.

Co je člověku nejprotivnější, dostane-li dopis napsaný krásným rukopisem? Vědomí, že pisatel se nás již snášíl ohromit i same

sebe/ a že je to blb, který nesí, že na písmu pendrek sálečka. Stejně tak je trapná a politováni hodná Žena, která chce chránit svou krásou, úředník svým postavením, graduovaný člověk titulem, funkcionář funkcí, herec popularitou, hospodyně pořádkem, střádal majetkem a lupenkář betlémem. Napadá mne, že už jsem hrozně dlouho nebyl v zoo nebo v cirkusu. Budu tam muset co nejdřív zajít.

Příliš mnoho piší o sobě. Nám ale rád drby, určitě se na jednou utrhnu, zapomenu na sebe a začnu psát o jiných. Jsem jako šnek. Vylézám z ulity, stahuji se do ulity a opět vylézám a zase se stahuji. Kašlu na to, co si myslí o mně chrobáci.

Slyšel jsem tuhle v automatu následující rozhovor:

"Cetí jste už Události?"

"Abych se vám přiznal, mň je milejší Večerní Praha. V té člověk najde slespon novinky, ty Události mi připadají, že nemají vůbec žádnou linii. A potom: Aby se to člověk bál nechat ležet na stole. Představte si, kdyby si to přečetly děti! Moje starý říká, že něco tak blbýho a stupidního v životě nebylo. Vždyť tam není ani slovo o poslední linii módy, jídelníček tam ještě nevyšel a na křížovku marně čekáme! Nemají dokonce ani rubriku Dopisy čtenářů!"

Takřka vše může literární výtvar postrádat, krásu, gramatiku i formu, ale nikoliv naléhavost a morálnost. Morálnost třeba nepochopitelnou a naléhavost jakéhokoliv druhu, bez nich jedná se vždy o potrat, byť se i jednalo o dopis tetičce.

Rozdíl mezi údajně slušným člověkem a mňou je jediný v tom, že já řeknu všechno a on prdlajs. Člověk se musí zpovídat. Básnický text je milionkrát upřímnější, nežli kostelní zpovědnice i stranická prověrka!

Básníci se dívají na tisíckrát, milionkrát objeté a přeorgané objekty svých básnických pařeništ a vytvořením státních básnických norm a zlepšením výrobních postupů dosáhli nikdy netušených sklizní básnické zeleniny. Být básníkem je dnes stejně snadné, jako být zaměstnancem kterehokoliv jiného národního nebo komunálního podniku. Představte si Rimbauda, potácejícího se v hadrech po pařížských bulvárech, jak pěkně by mu štěknul levný a kvalitní kabátek z národního podniku Sako! Také Božena Němcová, narodit se o sto let později, mohla trávit neděle na Dobříši a mezi týdnem chodit na kafe k Marii Majerové. U nás holenku umělci nemrzou, ani neumírají na ubytě! Přišli na to, že nejdůležitější české přísloví zní: "Koho chleba jíš, toho písem zpívej!" a mají postarano. A nejen oni, ale i jejich děti a děti jejich dětí i děti dětí těch dětí. Ahoj!

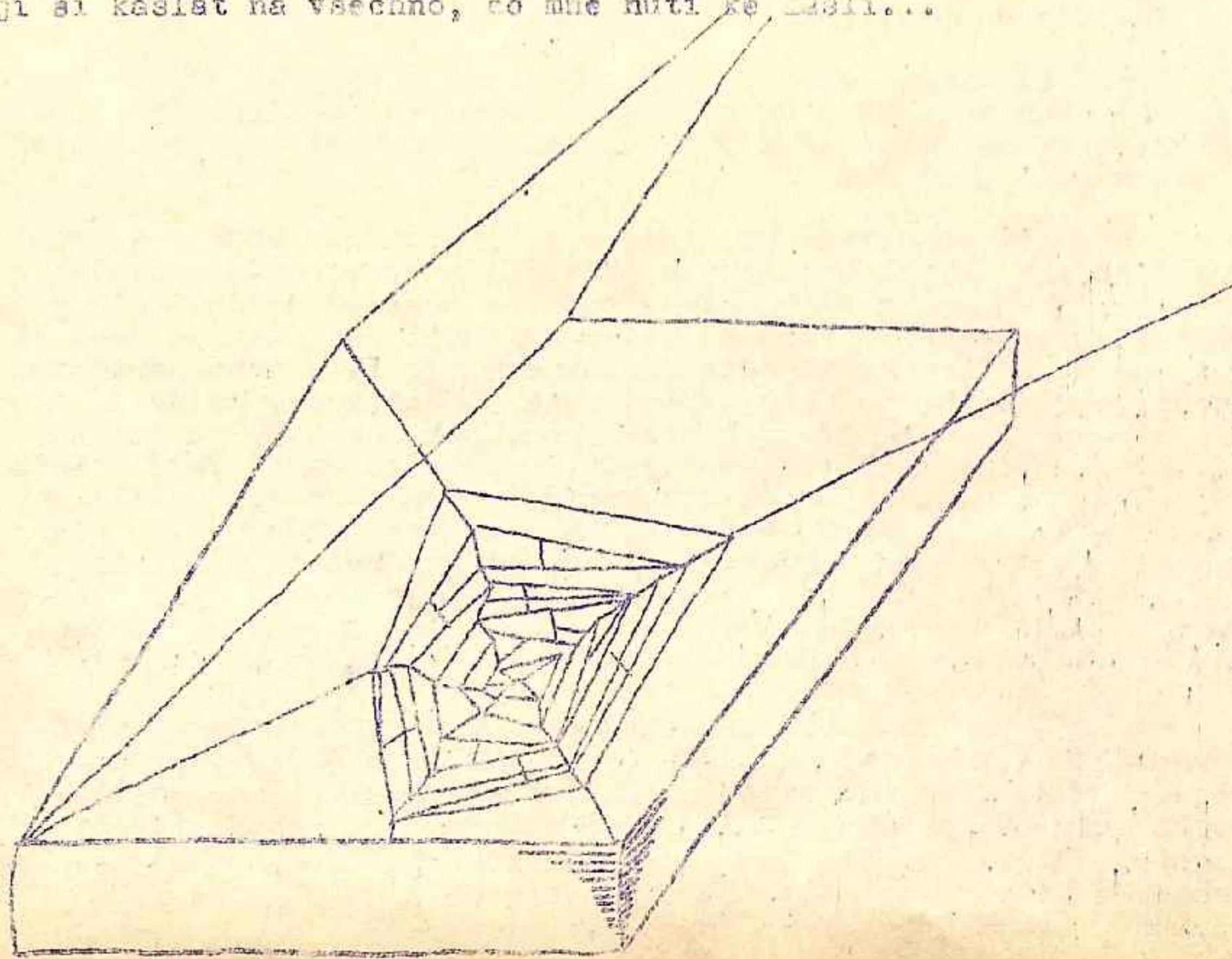
Cítím propast genřaci, propast charakterů, propast tříd, propast pohlavi, propast založení, propast temprametu, propast myšlení, propast samoty, propast existence, propast schopnosti, propast energie, propast pláče i propast smíchu, propast zdraví, propast vzdělání, propast touhy, propast zoufalství. Narodil jsem se, abych spatřil propasti. Narodil jsem se s pocitem závratí a so závratí zemru.

Můj život, to znamená mé myšlení, cítění, konání, když se natolik od běžné normy, že jsem většinou odsouzen k samotě v de, kde se lidé navzájem zahřívají vlastním teplem.

Nic jiného mi nezbývá než literatura. Neznám jiný životní projev, který by dokázal přesvědčit mé srdce, že netluče úplně nadarce. A přitom, u nás je literatura již 14 let mrtva. To, co se považuje dnes za literaturu, je natolik literaturou, jako jsou umělé růže skutečnými růžemi. Nic není platné, že scuhlaší tvor, barva a že se synteticky podařilo vytvořit vůni. Nic není platné, že vydrží tisíckrát déle. Literatura je zázrak života, pro který nelze získat žádné ministerstvo. Mumifikování literárních nebožtíků, čili přehnaná úcta k tradici, ubíjející živé, je stejnou obludností jako nedat dětem jíst a nosit na hrob orchideje.

Nebýt literatury, nevědělo by se pořádně, co se v lidských duších odehrává. Každé slovo, pronesené v literatuře z nutnosti a naléhavě, je oživením strnulého ticha, obklopujícího lidskou osu.

Neocekávám uznání a schválení od nikoho. Celá moje literární činnost vyvádí z konfliktu se životem, společností, s osudem i Bohem. Nejdle, což i rezájem čtenářů vyplývá z toho, že se dotýkám oblasti, kterou oni z novědostí, pohodlnosti, zábežnosti i zbabělosti pokládají za tabu. Je to ten nejurozenější nesmysl. Reprodukuji život, jaký ve skutečnosti je. Mohu za to, že neodpovídá jejich posrané představě, kterou si o něm udělali. Povolují si kašlat na všechno, co mne nutí ke žádání...

MOTÁKY Z VĚZENÍ

MILAN K.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXKXXXXXKXXXXXKXXXXXKXXXXXKXXXXXKXXXXX

optimální podmínky pro barvoslepý klid bující
výskyt cherobných sebeobvinění vzpažit rozpažit u-
pažit tlesknout levou dlaní o pravou líc tlesknout
pravou dlaní o levou býčku vyšpulenými rty využívat
požadovanou melodii a tleskat obouruč tlesknout čelem
o panelcový kvádr klaka

poddajné pnutí šlach ponejprv zkoušený akord
posléze celé preludiální úhozy do prašivých blan pu-
chření stébel pod dvojím ustrnutím kdo ostýskává pl-
nost a kdo ji opomíjí

gumové figuríny v saltech a v kotrmelcích
úhor a imitace kyžená bezjemennost cifry a para-
grafi fanatický humbuk nicotné respekty jnčivá
impotence

zívání do jiter a švábi zteče hnizd funění
pod víky a pajšly na špejlich a klapky na očích a v
uších vosk rouboíky v ústech a šranky přes cesty

kde domov můj?	na batonech v Minkovicích
kde domov tvůj?	na cvrčkárně na Borech
kde domov náš?	na třetím štýchu v Kartáči
kde fotr tvůj?	sjíždí havaj v Rejnovicích
kde knotr tvůj?	sjíždí rajon ve Vinárně
kde brácha tvůj?	fárá na Bytízu
kde švára tvůj?	na hačích tancích v Boleslaví
kde fotr jeho?	na buzerplace v Řečanech
kde brácha jeho?	na multně v Bělušicích
kde bráchův brácha?	na glazijnách v Cráčově
kde kámoš tvůj?	na trestníáku na Mírově
kde fotr jeho?	na ixku v Ostrově
kde syn tvůj?	v Líškovicích huli péra
kde druhý syn tvůj?	po polykačce na Pankráci
kde třetí syn tvůj?	čeká špagát tamtéž
kde máti tvá?	konfiduje v Pardubicích
kde ségra tvá?	v Opavě hněte z chleba úd
kde dcera tvá?	léčí si tripla u Apoldy

LÉKOSVÝ K YRÁTOM

sedíme v kulturní místnosti za účelem systematického vštěpování správných názorů na věci s nimiž jsme v bezprostředním kontaktu a jež tak či onak utvářejí náš rozplizlý život. Jsme vzácně kompletníjeli-kož byli vypuštěni z izolaci všechni vězňové kteří se rozličným způsobem prohřešili vůči ústavnímu řádu byli vypuštěni aby o nic nepřišli aby pochopili aby se káli a žádali o prominutí laskavý soudruh z Ministerstva vnitra se podjal těžkého úkolu objasnit nám příčiny kriminality a eventuelní možnosti preventivních opatření působil dojmem hochštaplera a budiž mu te ke cti mluvil dlouhou nepřesvědčivě a rozvláčně na posměšný nescuhlas z řad muklů reagoval zvýšenou nervozitou a ustavičným pocením domluvil vydechl a napil se vody nyní může proběhnout malá diskuse a zodpovězení případných nejasností má k tomu někdo něco? ano já o všem co jste tady vykládal si myslím že se zcela zřetelně jedná o uměle vytvářenou kriminalitu z ekonomických potažmo jiných důvodů zafuněl zábubnoval konečky prstů o desku stolu a okamžitě napsal kázeňský lístek důvod potrestání zněl: drzost vůči nadřízenému orgánu a pobuřování věznů

třicet dnů jsem měl možnost přemítat o správnosti svých slov na další přednášky jsem měl zakázaný přístup nijak jsem neprotestoval protestovali jiní

mám ischias netužu pracovat nemžu odvást požadovanu normu chronikavá bolest mne krcutí do svěžné stuhlé pozice odkládám šablonu a natahuji se na červenou lavici posetcu zušiney přichází bachař s připadýrem proč nepracujete nejde to nám bolesti v kříži pojďte se mnou my vás vyléčíme do schodiště mne posáhná sendreken vězeninské lékařkě se jízlivě usalivé ale ale to že? bez prohlédnutí mi předpisuje letníkem a dvacet dní ostre izolace mám povoleno pouze dvě hodiny ležet na ledové betonové podlaze po čtyřech dnech živu celesti jsem zřejmě simulant z...az ležení odnítám "stramu" dostávám pleuronazin a týž časek kočovný Róma Gejza mi posílá neprosetý tvar se žilami zabalenojo igelitu k tomu krtátko lejet si s papíry v ešasu pod hrstí smrduté rýže chodbařovi davá jedny svírky a jva čaje aby dali hru a neplati to

co Libněš Gejzo?

ta skála mimo zónu pádžo

a tu síro Gejzo

Noc už je zralá
chei ji pít ze tvých rtů
bez ohledu na kletbu dnů
jež přijdou

Noc je už zralá
a tvé rty
jsou k ní klíčem
tak jako klín
je hranec vášně
Noc je už zralá

N Á K E X M A L O M O C N Ī C H

Náš život je gestem
šíleného Boha
Ramenem vrženým do tmy
naše štěstí
je hrstí vteřin
urvaných věčnosti
naše víra je smíchem
na hřbitově v dešti
vitriol mocí
požírá naše sny
jsme malomocní touhou
rdousíme pavouky
vyjeme do tmy
vraždíme noci
injekční stříkačkou
tančíme jazzbalet
na náhrobcích králů
z rukou mrdučů
vyrvali jsme nádobu
svatého grálu
jsme malomocní vírou
v bílého spasitele
jsme malomocní
před dny
jež přijdou

všechny cesty vedou do Šangri-la
Kristus šel napřed
v Šangri-la slunce nezapadá
květy nevadnou

všechny cesty vedou
do Šangri-la
Kristus šel napřed
Kristus šel napřed
jen vy kdož máte Boha plná ústa
přešlapujete na místě

P R A V D A J E S N Ā M I

Bez nároku
 na korunu mučedníků
 hltáme přes mříže
 kalnýma očima
 zelen stromu
 pravda je s námi
 v kartouze
 ve tvaru hvězdy
 pravda je s námi
 v desítkách kamenných domů

Vztahli jsme ruku
 po olympském ohni
 myslí hníjeme v okvech
 spojení se světem Prometheu
 Fohové nás proklieli
 my
 překlínáme bohy
 zceleni na klenu
 vzdívme v den
 kdy děvce babylonské
 z ruky vyrvem pochoděn

J/ B/ R

XXXXXXXXXXXXXX

Praha 79

výbor ze sbírky ozvěny ticha

O T E V Ě R Á N Ĭ S T U D Á N E K

v čábeliském smíchu roklí
 otvíráni studánek
 zas se to jednou povedlo
 hlídači pukají vzteky

zoologická zahrada se vznesele
 a pod pláštěm tmy
 odletí do studané stodoly
 prorostlé smíchem pekelníků

Bůh to chtěl
 hvězdy žehnaly

Z J E V I L S E M I
S N

Greame Bell a jeho
 dixi kapela
 šli v řadě za sebou
 bosí
 varili Panama bag
 odletí na
 kouzelným koberci
 chtěl jsem
 se zeptat
 jestli by pro mě
 neměli fíšek
 jsi tek za pivo
 či malej frog
 ale jak to ve snu bejvá
 nijednou jsem nemoh
 učelat ani krok
 e tak jsem jen
 tiše
 výral a kručelo mi v příše
 než dojeli
 Nellie blues
 byl koberec v prdelí
 a s ním i When the Sainte Go Marchair In
 což je taky skvelej kus

C Z V Ě N Y T I C H A

Vlhké plácnutí motýlkho křídla
 jak spadlý listek odkvetlého rána
 spadlý z lůžka na mracích
 jejichž úzkost souvisí s oblohou

Lehké plácnutí okamžiku rána
 okamžiku přechodu snu do dne
 do dne tvrdého svou kamennou tváří
 plného svou jasnou, neodkladnou
 vábivostí

Lehké plácnutí duše jež se
 rozprostřela
 na ruce ranního trávníku
 jako nedvábný kapasník v krvi
 padající s báry dneu bytosti
 splynutých v šeru

Válčí se kámen dvou duší se vznosi
 prostříhal se s lehkým plácnutím
 uprostřed ozvěny ticha
 s plácnutím které probouzí
 probouzí city

jež nevládnou

STRÁŽM SE Vše

M L E J N

Kamenné zdi mlýna otklepují ticho
 kamenné zdi mlýna zaváni petrolejem
 déšť šumí
 tma pokrývá dech
 spící v kamenných zdech
 v nehybných mlýnských kamenech
 tkví čistá krůpěj života
 uprostřed řípiny stok
 studánka na kraji lesa
 lávka přes potok

Až všichni vodjedou
 budou pryč
 kdo tady zůstane
 Snad Fanda
 hospoda u Slunců
 a pivo

Až všichni vodjedou
 to budou pryč
 to bude najednou klid
 fízlové se nudou ukousí
 až zjistí že se nikde
 nezkouší
 a z jejich nudy te bude
 všechno ještě horší

až všichni vodjedou
 a budou pryč
 to budou mít
 všelijaký chytráci
 huby plný rozumu
 dokud nedostanou
 krapítko do zubů

zatím jscu všechni
 ještě tady
 zatím ještě nevodjeli
 včera zas Kukala zavřeli a taky Sváťu Karáska
 do prdele co zas chtějí
 přej zda o teroru něco neslyšeli

Č L U V Ě K A K A I N

Proč musí být za vším politika
 proč musí téct za vším všude krev
 proč má dlouhý prsty rebublika
 proč za svůj život člověk má trpět

Kde byl Bůh když člověk zabil bratra
 proč Abel padl rukou Kainovou
 proč kyprí žluč a bolest rve ti játra
 Jen Bůh ví že to není náhodou

Každej den přináší nový překvapení
 dneska není vůbec vo co stát
 v džungli chystaj další přeličení
 nakonec se všichni jdou vožrat

Zanechali na zemi svý děti
 Boží řeck že na nás za to pad
 Kdo si řek že stát se může všechno
 Stát, ten že se může i posrat

Jinej zas řek že to není v lidech
 řekl že prej je to v prdele
 neuvědomil si že ta prdele patří
 jako hlava k lidský výstroji

proč musí být za vším politika
 vždycky někde sedí nákej blb
 kroutím hlavou a znova si říkám
 že už nemám vyvrácené j krk

JEDEN DEN VE MĚSTĚ

J/B/R

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Snad to byl zrovna pátek. Přes den chvíli svítilo, chvíli nesvítalo. Sluníčko. Na dlouhé vysedávání v zahradní restauraci to pro někoho zrovna moc nebylo. Skoro konec května, ale ve stínu byla zima.

Ale přeci se našlo dost lidí, kteří to rádi vydrží. Moc těch restaurací ve městě nejí, hlavně těch zahradních. V jedné z toho mála na náměstí za parkem, se jako skoro každý den sešla sešlost.

Lidi z různých krajů, měst, čtvrtí, osmi, a kdo ví. S jinak dlouhými vlasy, ale s jednou společnou věcí, o které všechni navzájem vědí.

Nemají všichni zrovna nové kalhoty, ale co na tom váletí.

A když se to někomu nelíbí, tak ať si jde stěžovat. Když má kam. A komu. Nebo ať se trochu zamyslí. Sam nad sebou. A vůbec. Jenomže to je moc práce. A ještě by mohl na něco přijít. Třeba by se mu to nelíbilo. Lepší je šetřit na auto.

Pod paraply sedí různí a pijou, většinou pivo. Abstinenci, pokud si nepřinesou ve feldflašce svoje, to tu nemají nejlevnější. Kolem zahrádky je vykopán příkop. Vstup je po prvně. Cpalé v parku stojí veliké špulky s kabely. Jsou plné cikánat. Ty špulky. Taky tam stojí kompresor. Motorový. Polední poklidně pomalu končí. Motor se rozbíhá. Lidé se otáčeji. Přichází sbíječ, ruku v ruce se sbíječkou. Míří přímo doprostřed nic netušící hospody. Osedlá sbíječku a už to na ní pere přímo středem hospody pěkně od podlahy, až uši stříhají. Názory se různí. Některí se zájmem sledují, jiní se potajmu pošklebují. Ale čumí tam všichni jako do televize.

Chlapa to za chvíli omrzí - je mu horko. Když se málem přerazí o nohu sbíječky, sekne sní a jde si k výčepu koupit pivko. Lidi tleskají. U jednoho stolku sedí malá skupinka mladších lidí. Sem tam se někdo zvedne, aby po chvíli přišel někdo jiný.

Pomalu se odpolední, zima se šíří. Dost lidí se zvedá definitivně.

Zatím se v jiné části města v jednom kulturním středisku připravuje několik hudebníků na svou večerní produkci. Staví aparaturu, zapojují zesilovače, kouří, ladi.

Obecenstvo se schází. Mnozí se znají, klábosí, kouří.

Koncert začíná. Rock'n'Roll. Dobrý, bez komentáře. Pro někoho vzpomínka na staré časy. Atmosféra se začíná vytvářet s prvními tanečníky vyskakujícími pod podium. Než se posluchač naděje, je přestávka. Kapela si jde zakouřit a převléct; potí se, obecenstvo taky.

Pauza končí. Lidi se usazují. Začíná se starým hitem. Odpaluje pár dalších skladeb, když pod podium přichází někdo. Asi pořadatel. Něco tam mluví. Zpěvák říká, že se po příští skladbě rozsvítí. Něco se bude dít. Co, neví. Hraje se. Rozsvítí. Hlas u dveří mluví, někdo je venku, někoho hledají. Vevnitř, jestli tam je, ať jde ven a nezdržuje. Je to jasné? Zhasne. Je to jasné. Lidi v sále znervozní. Ohlašuje se poslední skladba večera. Snad ještě přidají. Aplaus. Bez konce. Přidají. Někdo zase vykoukne ze zákulisí. Něco chce. Skončit. Obecenstvo se zklamaně, ale ukázněně rozchází. Prostor vestibulu se zaplní. Ti vpředu už vědí, ti vzadu ještě ne. Dveře jsou v okupaci. Klid, připravit občanské průkazy a pěkně po jednom. Jestli má někdo připomínky, zůstane na

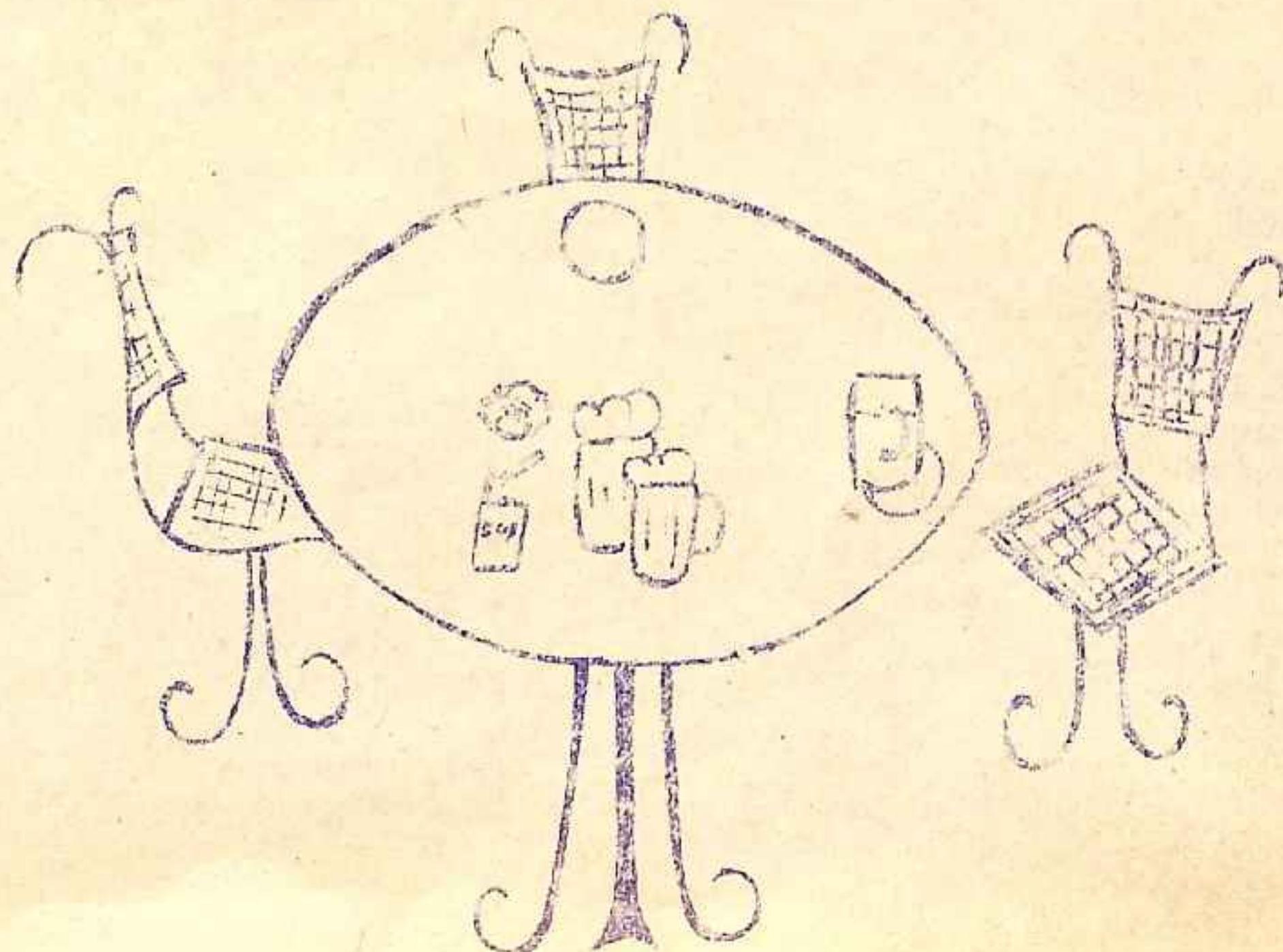
konec. Komu se to já nelíbilo, vypadl z okna. Někde povrchně po hubě a jinak.

Podusapilý civilista, co drží dveře a má podezřelý příšavok v blase, se rozčiliuje. Vyhořuje poradatelům. "Kde je ten fousatý, já si vše najdu" /stojí vedle něj.

Uklizečka, zaměstnající nál, nedává. Ty co říkají aknech se většinou rozešíří, níží aži dívody. Ostatní čekají na konci řady před vchodem. Mezi lidmi na schodech se strašně namáhají potlauká "jeden člověk". Je až středních let a má knírek, pod ním Širokou krevatu. Dělá je nic, ale přitom poslouchá, až se mu natahuju uši. Nekta cosi o lepatě, asi je zadník. Kdo až ho moc nevšímá. Přijíždí posila shora dolů. Červený vůz leží. Jina hned z vlastní iniciativy odhání čekající ze schodiště. Vyhrožuje výkou; od toho stržílka to sedí. Klouzeni podchází o pár metrů dál. Dveře se otvírají, další propustěnec. Znovu uklizečka. Dvacet metrů a stop. Stanice autobusu se ulápi v živé dechutě. Dveře a, otvírají následky. Poslední dva pojedou na projížďku někam. "Nečený pokus o rozehnání lidoučka. Ti už se nedají. "Čekáme na autobus, do prdele, co cestě chceš". Někomu povolily ruce. Je rychle uklidněn kolem stojícími. "Mladá radší, je to zbytečný".

Autá s majáky odjíždějí, lidé jim mávají a pomalu nastupují do autobusu. Je půl jedenácté. Dvě akce se vydeřily. Až na ty konce.

Až na pár jedinců se snad nikdo nedal odstranit. Za posledních pár let Jenom zahradní restaurace spí nekřídlné. Vádí jí příkop uprostřed podlahy. Možná, že bude zrušena. Co můžu dělat, myslíši, ale oni se uchytnou někde jinde. VĚDYCKY!

JIRÍ "GEORGE" JAHNČKA

OLANORE

Výbor ze sbírky: Nedealské dopisy

To všechno ee žiju
žiju proto
abych mohl psát

To co všechno píšu
píšu proto
abych mohl dál žít

R Y C H L E K

Před dveřmi Čekárny
nesmyslného doufání
začal vliv vlnk Času
a všichni kdo vystoupili
na této pohádkové
příležitosti o život
neboť Čas nečaví
nemá význam

J. C. R. COOPER AND G. E. WILSON

Výkvetě
Krásná
Rudá
Kousíček ochutnat
Jen kousek
Sladká
Laskavá
Prýznici ...
... a potom se n
zakuk
a

MEZIRDQBf

Lásky pro Ježíše večer

Nevnívaná hučka
skapávající ze střech
potvářílosti
Alkoholové delirium
věčných vzponínek
na prošlé něco

Myšlenky
poletující na vysunuté hrazené
vědomí
zavřené nebezpečně

Všechnen ten prázdný prostor
rozměry a vzdálenosti
dnes a dříve
příliš skutečné
Forma hibnosti
v putykách
a na vysokých školách
Stárky perverznosti
v nedělních odpolednech
děti na pfekovičích
písek v zubech
zuby na dlažbě
dislečky v hlavě
hlavy v oblacích
oblaka pod nohama
achy od sebe
a ty - v nezávislosti

J E L T K S Z

Jelikož jsi odešla
a já hledal
ten tvar
který zmizel
s tebou
šel jsem spát
s jablkem

N E N E D Š L E

V nedělním parku
pár žíznivých chlapů
řejna hladových ptáků
slétli se na hranáčku
poloskýho chleba
co jene jim nezajímalo
pod strom
A chlapi pili pivo
A ptáci zobali
A baculatá obézní děčka
z paneléků
šílela v tom zelenavém
popoledni
a ptáci
vylekaní ř hladoví
odlétali a přilétali
a chlapi pili pivo
a hospodskej řetřil
na barevnou televizi
a ptáci si kradli
ten suchej chleba
kradli si ho
navzájem
a policajti to neviděli
A pili pivo
Ti chlapi
v zahrádní restauraci
A nedělní děčka vřeštěla
a pekla se
v nedělních hadrech
a prděla do nich
nedělní obědy
A ptáci zobali
ten suchej chleba
a nikomu to nevadilo
že byl můj
a suchej
a nikomu to nevadilo
že si ho ti ptáci
navzájem kradli

Z T R Á T Y A N Á L E Z Y

ztracený
v ztracené ztracenosti
zatraceně zatracených ztrát
ztrácím ztrátu
ztrácat ztracené
zatracen v zatracení
zatracených

protože nebyl ničí řešit
A poptáče byl suchej
A nikoho to
vše nezajímalo
Nikoho
nic nezajímalo
Chlapi pili pivo
děčka vřeštěla
ř pláštil
ty krásné ptáky
ptáci zobali
ř odlétali
ř přilétali
ř byli hladoví
ř krásní
ř svobodní
ř a někdo si toho nevšimal
ř Já jsem chtěl být taky pták
ř nikdo si toho nevšimal
ř ptáci byli krásní
ř chlapi chlastali pivo
ř jeden pták
se mi vyšral na rameno
A chlapi se smáli
ř chlastali
ř já jsem měl hlad
ř bylo mi krásné
ř ptáci měli hlad
ř děčka vřeštěla
ř na zemi ležel
suchej chleba
ř byla neděle

P A V C U K

Pavouk smutek
usnul krátce po tom
co vysál mou duši
Jen jedna jeho noha
dlouhá
štíhlá

a dokonce i krásná
Jeho noha zvaná melancholie
mi jemně spočívá na krční
topně
v dnešní prázdné pílnoci

ztracenou
ztracené ztracnosti
zatracení

F R I C E K
výbor ze sbírky: Důvody

K O B Ě

Ráno když se probudím
nechce se mi zpívat
rukou strčím za trenky
přinutím se dívat

Ráno se mi nechce zpívat
drápu vyrážku na zadku
do pokoje teče světlo
vyvíjím se pozpátku

První dětské krůčky zkouším
střed těla chtěním naplněný
robě do rakve připravené
bolestně sluncem zasažený

Ve tvém strachem dehydratovaným mozku
otupění kterým se přikrýváš
vše nové zranuje
uklidňuje tě každá hloupost vyřčená pro
v nejmenších problémech se odrážíš
celou svou ubohostí
tvá mrtvá nechut přemýšlet
strach o hnusnou tělesnou schránku
upír jenž neprávem raje z radosti
přetvářka v každém projevu tvého žítí
i u procání
i u šteourání v nose
polovičtoč by tě vynášela do vesmíru
ve tvých očích nakreslených na sklu
vyděšený když tě potká náhoda
žereš hovna po sobě podobných
ve tvém mozku
a v ostatních palicích

Uplyně blbej za svítání
uplyně blbej k obědu
uplyně blbej k večeři
uplyně blbej v noci

pomoh bych ti ty prvek
jenže seš nakažlivej

S I Ž A C E K S I

K A L E N D Á R

Červen za kouzla vlezem
červenec ještě tam budem
aněhem polity thřem
půjdem

Červenec do blázince přijde
srpen ještě tam budem
z nemocných hrtonů
nevýřčená slova
vyjměm

Červen za kouzla vlezem
květen ještě tam budem
o svojí smrti
na černý papír
napišem

V
Y
P
I
J
P
I V O
P
Y
J
E
M

Uplyně blbej za svítání
uplyně blbej k obědu
uplyně blbej k večeři
uplyně blbej v noci.

utopím tě v prázdnotě
aspoň poznáš že existuje

Uplyně blbej za svítání
uplyně blbej k obědu uplyně blbej k
uplyně blbej v noci večeři

ve své kované nenávisti
se poneříš až na dno pocitů

Č T V E R Ě Č K Y

pozván hodin lidského žití
na čtverec černou síť
stavebnice bez základu
malá ploška bez okrajů

jedním tahem kolmice řetez
vodorovno hraboté
někde světlo někde černo
východisko je jen jedno

divný labyrint nekonečná pauk
mezi čtverce v silopříškodce plout
cesta kupředu zpátky se vraci
něco začíná minulest zvraci

Pod vševiditelnou měsícem
pod vševiditelnou sluncem
pod koketními hvězdami
pod fantastickými vraky
pod černou tichou chladnou nocí
pod bolestným světlem
proluzení
pod vesmírem hrůzné dálky
se nic nového neděje

Někdy mívám tak obrovský pocit nicoty
že ani nevím jestli existuji
třeba když ráno hlásí jaké bude počasí před
hodinou

a jdu se podívat jestli se chytla myš
a mám také pocit viny
viny nad tím o čem nevím
a nad myší
a nad nedospanými myši které neměly mysl
ale zdají se mi důležitější
než to co následuje po nich
občas proknutne paprsek vyrovnanci
a opět to houpání a kolísání mezi tím a oním
co nedokážu nazvat
pro co nikdo nevymyslel slovo
pocit viny za to co jsem neudělal
ale co udělám zítra
tak obrovský pocit nicoty
že ani nevím jestli existuji

VÝNATEK Z PROZY REINKARNACE NA PLACE
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

J. P. K.

kapitola Iob - 79

Jammica prošla šzkou rychranní chodbou dělicí ústav od
okolních oceánů smrků a rychlostí a rychle vešla do svého po-
kojíku. Jego stěny byly pokryty plastickou fotografií smrků.
Podle intenzity osvětlení pak obloha tmavila nebo naopak se ro-
zsvědnila. Na podlaze měla rozprostřený plastikový koberec vzo-
ru anglický trávník firmy Kralupy a /Vlt. a spol. lehlis na pos-
lovk u a otevřela knihu REINKARNACE NA PLACE svého JPK, četla.

"Bacha, rozejďte se, támhle jdou dva dozorce!"

"Koho asi odvedcu dnes?" Povzdychl si Chramst

"Vždyť víš, že to bercu po ročnících, tědkom jednadvacátéj."

"Myslíte, že nás vezmou všechny?"

"Ty si tu novej, co?"

"Hm, dovezli nás dvacet kusů včera ze sousedního lágru."

"Myslel jsem, že vás oddělali všechny."

"Jeli sme štígro, v lágru vypukla skvrnnivka, tak nás separovali."

"Nejhorší je, že začíná sezona."

"To budou zase jatka."

"Jestli budeme dál váhat, přátelé, tak z nás co nevidět nadělaj jelita."

"Ty si nákej vtipálek, co?"

"To není žádnej fór, mladej, to je syrová skutečnost 20. století."

Ze sousedního lágru se ozvalo tiché zachrochtání. Brum zpozorněl, zachrochtání se opakovalo, Chramst zašeptal: "To bude určitě Chroust!" Přiblížili se k drátům. Chroust je už očekával. "Tak co, rozhodli jste se jak? Dnes večer je nejpříhodnější chvíle, bude asi bouřka a tyli bychom kryti tmou."

"Tady novej si myslí, že to není s náma tak horký, prase jedno, doufá, že se tu dá přečkat do osvobození."

"TO se teda, kamaráde, myliš, odbojové jednotky byly dávno poraženy a když ti nevadí, že si z tebe udělaj mrchožrouti vepřo-knedlo-zelo, tak prosím."

Za ohradou se ozvaly hlasy, blížily se k ním.

"Bacha, zmiaste a zaryjte se hluboko do baráku!", zvolal Chroust. Po cestě kráčeli dva muži. Jeden z nich měl nové neumaštěné sako, na klopě mu zářilo vyznamenání, druhý dvakrát hubenější, měl na sobě bílý pracovní plášt. V ruce držel blok, do kterého zapisoval čísla vězňů, kteří měli být ten den popraveni.

"Tak, jak to uvás jde?", zeptal se ten dvakrát silnější.

"Ale, to víte, soudruhu ministře, dali jsme si těd zvýšené závazky, takže chlapci se mají, co chánět, aby splnili plán zvýšené porážky. Do konce kvartálu, ale schodek doženeme."

"Pošleme vám tedy nové výkonné stroje z dovozu. Jejich automatická linka je velice efektivní."

"Vida, jak nám ta automatizace vydatně napomáhá, o tom se naším dědům ani nezdálo."

"Tak vám přeji mnoho úspěchů a navrhnu váš kolektiv na titul čestná brigáda práce."

Chramst přitisknut k výklenku se zachmuřil. "Tak si slyšel, mladej, jó?"

"Co takhle zahájit kolektivní hledovku na protest?" nesměle namítl novej.

"Nebud labuť, copak jeme se už někdy v těhle věcech sjednotili? Ty hloupý prasata už nevidí nic, než to žrádlo!"

"A ty se divíš, Chramste?" Připojil se Chroust, "když jeden ví, že ho stejně čeká jen smrt, tak mu ani nic jiného nezbývá." připojil se Chroust. "Sme ale domluveni, objevil jsem v plotě skulinu, až přejde po půlnoci dozorce, vyrážíme."

"A kam půjdem?", ozval se mladej.

"Na tom nezáleží, hlavně se dostat na svobodu, vždyť naši předci celý život žili v lese a jak jim bylo?"

STOJÍME NA PRÁHU

Stojíme na práhu,
kde hvězdy prolamují své magnetismy
Stojíme nepokřtení
a slunce vypařilo řeky
Na kopci zablýklo se
Pomalu stádím svůj život do klubíčka
kulatého jak vajíčka
a koule kutálí se z oblohy dnešního rána
Přichází vzkříšení

Nad obzorem z půllitrů
smekám svý hárko
Ten mrtvý kostel pomohl jsem zbořit sám
Začíná svítat a den bude parný
Na vahách řezník nečidí maso
Stoupnem si vedle sebe
Budem se už jen bát

Recituji:
Být bláznem svýho přesvědčení
Věřit tomu co pravda není
Nepodřídit se tomu co se mění
Stát anti módním preparacím

Za to, co jsme dotykem prokleli
budem se bát myšlenek
jež jsme nedomyšleli
Přestaneme lhát
Naše tvář začne se větru podobat
I pupen svůj řád má
Co čeká nás, to teprv klíčí

Kynem si jek těsto v náručí
Kynem si...kynem..kynem
(Ej já zbojný chasník nezahynem)
Proč to maso tolik zapáchá
Army club beer produkuje seer
Ještěrčí seng do ucha zahadu si
Však uzdraví mě invalid stout ballart

A tak vyběhl jsem do zarosený noci
a řval: "Ach dívky, dívky, proč nepřicházíte!?"
V ohvědu hvězdy dál hrály černý blues
a šeptaly: "Ach mistře, ještě nás nakezíte?"

Pod okny se hvězdy slévaly s vlnami do stříbremodrého lesku
hladiny a Jamaica jakoby to něco připomnělo. Naše praceviště je
ostrovem bláznů, kteří vnikli tak hluboko do pravdy, že v ní
zabloudili. Tato podivná myšlenka se jí vkradla do hlavy a ne
se rozplynout. Byl jednou jeden člověk, který chtěl vytvořit do
konalý stát ve své duši a tak jej oživil dokonalými lidmi ve své
duši, jenže sám, vládce této říše, nedokázal odejít ze světa
třpytu a tak jen fiktivně byl přítomen v tom vnitřním světě a já,

já byla tou, která vznášela světlo do jeho bloudění, já byla Princeznou, jež dávala víru v onu cestu, byla jsem tou, kterou měl u sebe, a přesto jak slepec hledal někde za hraničí snů, v něm, jeho současti, majákem knížovstek... ale tedy, vždyť jsem byla ostré a světě hmoty, i proto snad najít nemohl, vždyť jsem byla s ním, jeho současťí, majákem knížovstek... ale tedy, vždyť jsem byla už někdo jiný, jsem vrchní ošetřující sestra tohoto ústavu, když jsem byla legijně psychiatra MUDr Dvořáka, ale tam za bariérou zdejšího knížovství v některém prostoru a přeci v našem hraničním rámu, žije ten zvláštní člověk, který mi vlnkovské myšlenky, jako by se odcházely v někrom jiném, jako by se má duše rozdvojila a žila dvěma různými a co je sen Žemaica a nebo Princezna, Carouast nebo prezident P.T., a co z nich je skutečná a nebo snad mení snů, jen vtisknutí do jiné reality? a probudit se můžu i tady i tam, a co když se probudím současně, nebudu pak podobná tomu, o kom všechna více a všechno neznáme? Nebudu podobná spíše cestě než průchodičí? nebo, což toho neznáme? Nebudu podobná spíše cestě než tobě hledající, kdy se ppět setkám, tedy jsem já skutečná a ty skutečně milovale, světlonoše svého srdce. Aži nevíš, jak jsem ty skutečně milovala, můjme se na cestách svých životy, jako se milujeme všechny hvězdy na cestě vesmírem a poprvé hvězdy právě se zrodily. Neše lásku žije astrálním životem, když jedině se opět vědomě spoluje v jedno tělo a jednu mysl...
juje v jedno tělo a jednu mysl...
ku svého nařízení říkajícim pokojík zafislován

še láska žije astrálním zívovem, myslí...
juje v jedno tělo a jednu mysl...
Příliv myšlenek naplnoval jamaičin pokojík a přeslověl mu
přísvitem, kolébající její tělo na svých pavučinových vlnách,
když v tom vléti do pokoje do běla rozzaavaný psychiatr a nez měl
začkl přílivovou vlnou jamaičiny kontemplace, hystericky zařval:
"Já chci umřít, von je nezemřitelněj, kudabe jeden!" náhle se za-
razil, nevěříc svým očím. Rychle si naučeným gestem chytí zapín-
tí a počítal. Tep však nenechmal a nepřítomně hledíc na vzná-
řející se zprůsvitné tělo vrchní sestry, bezvlase řeptal: "Tak
sem asi umřel... ale kdy... že sem si toho vibec revší... musím se
mrknout kde sem to vlastně pochovanej... napsat rodičům, aby mi
přinesli na hrobeček věneček kyticek... ti se podivuj, chachacha...
to sem si umřel dyž sem šel sem a Chroust... no já ankrá... Chroust...
na okamžik se zarazil, "Chroust co Chroust, tak nevím... von byl
žije nebo ne... co dyž sem umřel dyž sem ho šel bacit... a von byl
mrťvej... vlastně živej... já sem byl mrťvej a von to jen hajzlík
předstíral... že se vede v té serti ze vzdou... tuze byl živej...
nebo navopak... a vrchní sestra si tu ke všemu líta... tak v pří-
padě, že sem mrťvej, tak von taky... a všichni sou mrťvi... a ko-
lega Plzeňák taky... tedy to mu nedaruje... dluží mi dvě tisíce...
tak to teda je tis. na prkně i řečník a já jsem nel milenec ved
něj světlavou... kvíz... králepanu... v servisu nám už půl roku
žiguli... kdo mi ho tedy vyvede... hovnejs... v servisu sou taky
mrtví... to asi ti Američani... vyhodili si nás jednotlivé do kuf-
tu... ale byť je to fuk... dýč v tis. litáns zas všichni spolu...
sme mrtví... panebože já se z toho zblázním... ani po serti nene-
chovat trochu klidu... mestro, sestro, nelevitujte mi tu a poďte
mi pomoci náhle šetrně a tím obeznámit pacienty..."

“Ahoj, řepeň, vole!”

"Drž ho pevně, vole!" "Von sebou škuba, mrche, já ho něčím majznu.. ták. dobrý,

"Von setou skub
zak kohutek, Franto!"

"A volové, dyť je to vřelý!"

toč kohoutek, Franto!"
"A volové, dyt je to vřelý!"
"Pardon, šéfe, já si splet levou a pravou stranu, mně se
to tenkone vobčas poplete, to víte na veřejce jsme něli akoráč

přednášky z karate a satýkání, ne blavmě ře sice se připravil.. už sme se báli..chacha, že ste nám zevoknul, doktore, ale vy vás stě parádně."

"Stát, počkat, já nejsem mrtvý?"

"Hele, Lojzo, on je opravdu evok, pust tam ten druhý ko-houtek!"

"Jó, jó, chtěl bych poznat toho hňupa, co tvrdil, že práce šlechtí člověka, já alespoň poznal takový, co zmasořili...no dýť se podívej jak sebou Škube."

"Myslím, že pana doktora zamkneme na čásek do klicky, tam zkrotne každaj pták."

C V A K Y C V A K

"To by bylo, dem na televizi do dámského oddělení, sou tam náky nový buchty z ministerstva hospodářství, náky ekonomky či co."

"S těma si tak hovno užijem, dýť vypadaj jak címenčená desítková soustava."

"Sekra kluku, kde ty na ty fóry chodíš, to je dobrý."

"To se ví, dýť taky se starou po večerech čteme Filozofickej slovník od Dietla."

Dva veselí kumpáni - ranaři odcházejí ze scény, zatímco MUDr Drvolta si sklesle představuje, jak vlastně ty ekonomky vypadají.

V ten čas již vrchní sestra Jamaica pozvala zákony zravítace a očtla se v realitě státu P. /pozn. aut.:viz. EPOS O STÁTU P. vydaný nakl. dětské liter. v r. 1978/, aby se na čas stala opět Princeznou Vírou Světlonáší a mohla v přítomnosti Blázna tyrkysového pohledu melancholicky toužit po přítomnosti Prezidentově, jež nehmotný řídil svou dobrou zemi, obklopenou ponurými oceány, v cestě k lepším zítřkům.

Zde na okamžik přerušíme průtok příběhu a všimneme si intervjú autora a neodbytnými novináři při udělení Nobelovy /podle vzoru matčiny ceny za literaturu, filozofii, rozvoj mírové spolupráce a dobré sevření se svými spoluobčany.

REP./rozuměj reportér/: Mistře, čím to, že ač tak mlad, již tak skvěle přímo mistrovsky prokomponované a hluboce humánní dílo?

AUT./rozuměj autor/: Inu, snadná odpověď. Mě mládí mi umožnilo vytvořit tak skvělé přímo mistrovsky prokomponované a hluboce humánní dílo.

REP. Jak vznikl váš tvářní styl?

AUT. Vegetariánství

REP. Nerozumím

AUT. Škoda, porozuměl by jste potom i mému stylu.

REP. Máte oblíbeného autora?

AUT. Ane, sebe v minulých vtěleních jako autora.

REP. V čem tkví základ vaší mirové práce?

AUT. Poněkud široká otázka, odpovím z prostředku: Vegetariánství.

REP. Proč?

AUT. Jednak abych mohl pracovat svým tvůrčím stylem, jednak se zasazují o mirovou spolupráci se všemi zvířaty včetně národu.

REP. Velice cestobitá odpověď. Je vidět, že cena vám plným právem přísluší. Myslíte přístup jako Slověka?

AUT. Ane. Jako člověk zaujímám postoj k svému dílu občas i celku.

REP. A poslední otázka: Dosáhl jste v této knize vytěsnění zaměru?

AUT. Naopak. Dosáhl jsem v této knize záměrného vytěsnění.

REP. I vy filuto děkuji.

kapitola II - 79

"Ale, co bych povídal. Tam, kde je jedna, musí být i dvě a jste-li tu tedy sám, pak musíte tu ještě někde bejt jednou a já s váma, jelikož vás tu však nevidím, tak jsme asi jako ti druzí neviditelný a těžko můžem říct, zda jsme tito či tamti neviditelní a jestli jsme praví vůbec. Co z toho plyně? Teda, že jako řeknu-li vám něco, tak vám to řekne i ten druhý, spíš to ale řekne tomu druhýmu vy, ale proč se opakovat? Stačí když si budou povídат tamti dva za nás a my můžem klidánko na jedno, ně a když i tamci usouděj, že to zvládnem my a spolehnou se na nás, tak se vůbec nic nestalo. Vždyť to musí být paráda jednotně v davu mlčet. No a tak jsem, pane šťastnej, že jsem si v dvojnosti pěkně pekcel a uléhám s vědomím, že to není schíza. Schíza to je jen dyž je jen jedna moje půlka a ta se domnívá, že je celá, takže alespon víte proč je schíza nejrozšířenější nemocí této doby. Žít ve dvojnosti a nevěřit, že naše druhá půlka existuje, to musí být otrava, vždyť to jeden vlastně půl, nemůže stačit ani s dechem a přitom je to vše akerát trochu jináč pesazený do prostoru, bejt půl to je nuda, otrava a depresso akerát k říznutí. Tak nashledanec." Muž se otočil k odchodu, pak si ještě vzpomněl. "Zkusil jste si už někdy říct kdo jste, aniž by jste cokoliv pojmenoval?"

Samohenka si ulízl z butylky a pozoroval muže, kterak za sebou vříří prach zemřelého listí, trávy a brouků a ten v jemných chuchvalcích trhaně a zpomaleně, jako vzpomínka na vyprahlý čepávek, jako proces blednutí fotografie v dětském albu, se rozvlnil, než opět dosedl s ještě několika obrazy na původní místo..

"Ano, asi má ten blázen pravdu, sní o něcháps, co je to vlastně gravitace."

Několik dalších dnů se pokoušel Samohonka zobrazení toho čtverce sestrojeného nad odvěsnou trojúhelníka tak, aby se v něm přímkám a křivkám. Věděl, že zde musí být nějaký způsob, aby se věděl si s ním rady. Vzal tedy lehce do ruky tužku a napočítal na 4. dimenzi. Z centrály mu odepsali, že je všil a stříj je lehnout, zejtra musí brzy vstávat a sundat vlajky z dnešního výročí spolku SOG-KISS-MUS, aby mohl vyvěsit nové k výročí zíttřejšku. Ostatně te bylo Samohonkovo každodenní zaměstnání.

Martin N. Klingáč v tu dobu seděl u telefonu, na věště řeče-
la na zádech impulzivistická noc s děsně chrápala. Klingáč ner-
vozně vdechoval tisíce mikrobů civilizačního impulzivismu a úk-
radkem pozoroval telefon. Zdálo se mu, že každou chvíli musí zaz-
vonit a vyzvonit mu cosi děsně důležitého a převratného. Sedá-
val tak u něj noc co noc už dvaadvacátý rok. Telefon opět mlčel,
jen Valérie znala tajemství.

Ani Hachle v onu chvíli nezahálel. Pracoval, snil. Jeho projekt osmiválcového pyje se přescuval z mozků na papír. Zbyvalo ještě dořešit automatickou převodovku, rychlostí skříní a ruční brzdu. Bude nutno sehnat někde konexe, přemýšlet, abych dosáhl seriové výroby v příštím kvartálu. Tuším, že Prezident P. se zná osobně s Trolejovým Bobem, ale to je zas vůl, přemýtal Hachle. Prezident usiluje o prosažení vysílačích, telefonních, rezimotřívacích budek. Ale já ho prokouk, úmyslně zatajil, že příjemací zhmotňovací telefonní budky nebudou existovat, takže účastník éterové přepravy bude uvězněn v komunikačních římských kanálech bez možnosti návratu. Tuším, kam ten nebezpečný šílenec míří. Pod záminkou vyřešení populární exploze, chce odstranit z tohoto prostoru obyvatele zámekoule, aby mu neničili pozitivní vibrace. Ne, kdepak na Prezidenta se obrátit nemůžu, co takhle Sahara? To vlastně taky nejde, ten teď prahne na cvičáku v každém hřbitov a odmítá vidět, kterak mrtví zpívají blues o šťastné zelené louce a veselém modrému nebi.

Jamaica čekala na příchod Tyrkysového blázna a bála se, že místo něj opět vtrhne Naslouchač duši MUDr Drvolta, což se skutečně stalo, protože se konečně propiloval z klece. "Ty ekonomky opravdu vypadaj odmocněně," prohlásil a omálel. Na nebe se vystupuje světelný paprsek a noří se do pozemského oceánu. V tu chvíli se moře rozvlnuje a z hlubin se vynořuje zářící koule. Je celá průsvitná a v jejich útrobách leží dítě. Dnes se narodí veliký muž, šestá pár proroků. Právě nás míjí 2000 perioda. Je září barvami a koule letí po světelném paprsku k měsíčnímu

"Hajzl je na chodbě!", zablábolil tlustý muž v odpověď.
Astrolog poděkoval a ráno ho nachází uklízečka s hlavou v mísce
užušeného zvratkami.

"Kdo to tu má čistit?", zakleje a zatáhne za splachovadlo.
Všechny mění divoce barvy a koule šplhá výš a výš, stává se novým sluncem; oceán se bouří, bije zběsile kolem sebe vlnami, prolévá ho horkost, syčí, bublá a pomalu zahalen do bílé páry mizí někde v nenávratném.

V lásku nastal zdánlivý klid, jen v baráku dozoreč sáhly všechny loutry a zněla reprodukovaná hudba, občas přerušena výstřelem čípanakého, když zátky vystartovaly na svou krátkou pouť, a občas se rozevřaly dveře, až dvůr, když se z nich v napětí vypětacel nějaký opilý dozorčí ulevit svou bolest, řekl řeče, žeže tmy je probodáván nenávistnými pohledy věžní. Před tímto nočním se opravdu spustil předpokládaný líšák. Prozadík dozorce usídlil v baráku, kde se zábava počala dostávat k vrcholu. "Jdeme, když rádi!!" Zvolal Chramci a mase těl se pohnula. V tu chvíli se všechnu znovu rozleštily dveře baráku a z nich se vylutil ošanec, který odpoledne prováděl vizitaci a na jeho počest se ryní oslavoval. Dopadl na karoserii promočené šestsetřináctky. Vtom sepráli masu těl, která se řítila bezhlavě za Chreustem. Muž strnul hrůzou. Dav se řítí přímo na něj. Už jsou docela blízko. "Pomoc, prasata utíkají!!" vydral se mu z hrdla zoufaly stén. Ale stáde se již nedalo zastavit. Lidé, kteří na vydání vyběhli z baráku, spatřili hrozné divadlo. Zdivočelé stádo vráskat se převalilo přes pana ministra a jeho auto jako tavina. Od té doby o něm už nikdy nikdo neslyšel. Prasata byla odstřelená I. ročníku ženijního útvaru jdoucího náhodně kolem.

C A N A M S T B L U E S

Zítra du k kucháři
on mi hlavu vyvaří

Zítra du k zubaři
on mi hlavu vypreparí

Zítra du k truhláři
on mi hlavu přepaží

Zítra du k hrobaři
on mi hlavu vyměří

Zítra du k psychiatru
on mi na hlavu dá kulku
/pak pustí proud
pak pustí proud
z hlavy vysaje čmoud/

Zítra du k odvodu
tam tu hlavu porédím

D R V O L T A B L U E S

Já nejsem doktor Hojíte
Však žal tvůj ukonejším
Pojd, vím že jistě bolí to
Duši já ti pošoukám
Žal tvůj odplyně jak dým

Já nejsem doktor Hojíte
Však bolest tvou já schladím
Pojd půjdem spolu na jídlo
Za malou chvíli deprese zrádná
Odplyně v dál jak dým.

Jsem jen učedník psychiatrický
Však vím, že láska boří vždycky

A ejhle. Sedm andělů majících sedm ran posledních, v nichž má dokonán být hněv Boží. A viděl jsem jak moře sklená, smíšené s ohněm a ty, kteříž zvítězili nad šelhou a obřasem jejím a nad počtem jména jejího, ani stojí nad tím mořem skleným, majíce harfy Boží.

Uklizečka v posvátné hráze padá na kolena, ruce sepjaté, prosí za odpustění. "Bůh ví, že jsem svou práci vždy dělala čistě a poctivě" a nebe je již v jednom plavění a pevniny se oddělují a vzdalují, propasti odhalují své jámy a lidem je vidět až na dno duši. Chromující dunivé vesmírné blasy zní ČM a z nebe padá dopadá čuací atomový déšť. Černý snín pokryvá hebrecké trosky měst.

Sen konce nekončí, sen začátku nezačíná, sen konce začíná, sen začátku končí. Vibrace ČM posouvá a tvaruje nové pevniny, nesen začátku končí. Čerstvý vzduch, čisté duše. Vodnář pozvedá žezlo a dvacet měsíčků volá: "Rychle, Maruško, nasbíraj očedou plnou náruč, zázraky trvají jen krátce, když skončí, nevěřme již v ně. Zlá macecha vyhlíží, dcery se nedočká i sama jde hledat skryté pokladu a nevraci se, mizí někde v křížovatce času odříznuta od domova. V přesličkovém pralese zrodil se nový ichtyosaurus. Elá macscha vynořuje se na křížovatce času. Ví, bude za trost pozřena rozcášněnou přírodou třetihor. Maruška objevuje se na křížovatce času; něžné bytosti s pavučinovými křídly hledají její čerstvě porozené tělíčko. "Budeme ti říkat IA, dcero odstředivosti", slyší telepatickou zprávu. Žezlo nad ohničkem převysíl nový měsíček, jeho tvář je tváří sličného junáka. Z dýchací půdy tryskají chuchvalce zeleného života, s prsknutím se rozletí do stran krunýř a trsy květů zazáří divokými barvami. IA má věčně mladé rodiče. Chrcoucí na listu palmoví zpívá lyrický hymnus lásky a plození, doprovázejí zpěv stříbrným vodopádem tónů harfy. Atlantida rozkvétá novou láskou.

JAMAICINA PÍSEŇ

Zdrobené, zčleněmé
Kouskaté a škatulkaté
Vše umírá to rychleji
Vše pomíjí to snadněji
než neporušitelná hloubka věci
jež nekončí na hranici
a neporušená taky není přeci

A čím více po tom světě skáčeš
tím víc nevěřím ti
čím více mě přesvědčuješ
tím větší nemoc máš

A já přišla na kloub záhadě nemoci
Když je suchá doba, tak stejně / na souchotě
zahyneš

A když mokrá, tak stejně uhni ješ
A když doba příliš čmoudí
Rakovinou trochu zmoudří
A když zapře svýho Boha
Propast schízy ji uhlodá

Přišla jsem na kloub všem nemocem

Pat se vracel zpět do svého domova. Všechno bylo v pořádku, ale všechno bylo jinak. Všechno bylo jinak. Pat se vracel zpět do svého domova.

Pat zuřivě přetahoval předměty v místnosti. Nyní stál na jedné straně místnosti a všechno tam išlo. Pat se vracel zpět do svého domova.

Samehonka a Chroust právě seděli za stolkem v druhém koutku, jak je tam Pat depravil a Chroust prohezval hodinky českou stěnu.

"Te je výborný", říval nadšeně Samehonka. "Jak te žijí?"

"Te máš jednoduchý, prostě je rozhodnutí ve chvíli dopadu a hned když proklouznou, tak je zase normálně zbytněl a nebo naopak, rozhodným stůl," dodal zamysleně.

"Tak, všechno, ale tchle ti už nevěřím, hodinky, dobrá, ale stůl?" Opřel se o desku stolu na důkaz pevnosti hmoty, loket však propadl a Samehonka pleskl o zem. Chroust se uchychtil.

"No tak, nedělej fóry, co jsou to za figly?"

"Neřeknu."

"Řekni."

"Neřeknu."

"Řekni."

"Neřeknu."

"Řekni."

/pozn. vydavat. Tento dialog, který autora preselebil, bylo nutno z důvodu ekonomických opatření zkrátit z 325 stránek na pouhé terzo. Věříme, že laická čtenáři si sami uvědomují, kolik energie by prošlo jeho žárovkou, než by oněch 325 stránek přešlo./

"Neřeknu."

"Řekni."

"Neřeknu."

"Prosím, prosím, řekni."

"Ani za nic."

"No tak, nedělej fóry, co jsou to za figly?"

"Neřeknu."

"Řekni."

"Neřeknu."

/ A pozor, změna:/

"Dám ti cínovýho vojáčka a skleněnku."

"Jenom?"

"Tak dobrá, přidám navrch slepej náboj."

"Tak jó, ale pošeptám ti to." Chroust se naklonil k Samerhonkovi.

"Chachá, to je dobrý, to musím vyzkoušet."

Mezitím Pat vyčerpaně klesl na podlahu.

"Tak a mám to. Dal sem vesmíru novej řád, přerval jsem mezi předměty všechny zkonvenčnělý vztahy. Teď si vytvořím klíčku úplně jinak, svobodně, bez Drvoltova nátlaku."

"Hele vyser se na to," zavolal na něj Samehonka. "Tady vem přelemenou židli a Chroust ti něco ukáže. Tvůj efekt tatiž není úplný. Novou realitu si sice vytvořil mám, ale mám jsi zůstal nezměněn. Pejd' sem a dílo dokonáme."

Pat nedůvěřivě sedl na opěradlo židle a opřel se do sedátka.

"A to chceš jako... úplně mě přestencto...?"

"Te ještě nevím, te se nikdy neví. Zatím jsem te zkousel s hedinkama a to dopadlo výborně. Akorát malá ručička se po zhmožnění stala valku a velká malou, te se ale ztratí."

"Tak jó, tak ze mě udělej nového člověka."

Chroust povstal, třikrát klepl ukazováčkem Pata do temene a počal česat jeho silečary. Po štvrt hodině zlytušly a vybarvily se, kdežto Patova tvář zbledla. Když terapie skončila, Pat již zde nebyl, za to však jeho plazmatické záření vasesle skočilo po oddělení. MUDr Drvolta, když narazil na veselou zář na chodbě ústavu, náčemu se nedivil a urychlěně zamířil do soukromé sprchy.

Chroust chtěl situaci zachránit a převést Pata zpět do hmetného skupenství, ale te už i on cítil, jak jeho vědomí se zrychluje, predral se těžce červeně natřeným potrubím, aby se zradil ojedík, a poslal se ocital v mezi prostoru, aby se uvrátil opět do jednoho ze svých životních okamžiků. Který s nich to bude nyní?

Když se probral k vědomí, byl podzim. Zvodenatělá země vydávala chammou vůni. S utkvělou myšlenkou se predíral vrstvou půdy. Chodba za ním byla okamžitě zaplavena vodou. Konečně se dostal na povrch. Vedle něj se s hromovou ránou roztříštila obrovská vodní koule, další byla přesnější, zasáhla ho do zadku a násrazová vlna ho odmrštila o kus dál. Kolem něj spěchali červení mravenci, kteří stěhovali mábytek a kojence ze zatopených paneláků.

"Ná te bejt ještě horší!" Zavolal na něj jeden z nich. V tu chvíli ho obří kapka přirazila k dlažbě. Měl pravdu, pomyslil si Chroust a odplazil se mezi stružkami vody. O chvíli později zakryl obzor černý stín. Chroust byl spatřen.

"Hele, hele, řížalička!", zvolal pihovatý chlapeček. Chroust byl uchopen do obří dlaně a vynesen vysoko nad krajinu. Na chvíli se mu zatočila hlava z té výšky. Z plných plic zařval: "Jsem Emanuel Chroust v náhodném vtělení do nižšího života!", buket deště však přehlušoval zofalé volání a když byl nafichnut na háček a ponořen do řeky, emdlel, takže už neviděl, jak byl pozřen pstruhem říčním.

Chroust tupě ležel v posteli, na pelesti seděli smutní Pat a Samohonka. "No tak, kamaráde, probud se!", bušili do něj pěstičkami. "Za chvíli je vizita! Chroust otevřel nepříjemně oči, cítil se naprostě rozžvýkaný. "Tomu pstruhovi to nedaruju," přemíjšel, "ale jak ha poznat, žež už nejní pstruhem." Samohonka napadla spásná myšlenka. Vylovil z kapsy županu butylku rumu a postavil před Chrousta. V tu chvíli se Chroust už řítil ke dveřím PRINCEZNA VÍRA, VLASTNĚ JAMAICA....KDE JSI LÁSKO... Dveře se otevřely, padl do náruče MUDr Drvolty.

...žež se se řečí a sibiř obozře a tím světoběda je?

D A N I E L A J A

xxxxxx xxxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxxx
 ... a vodou se očí, voda vodou se očí
 a voda vodou během života. Široký olivový ořech je
 Ale Daniel uložil svého světa, a voda bude poskytovat tomu
 pokrmem z stolu královského, a voda, kteréhož král pijel

/Proroctví Daniela proroka 1,87

Dříve než jsme se dovedeli, že je to Daniel

měli jsme už pár dní za něbo.

Zbolavělýma nohama jsme klapali

tající asfalt odpoledního chodníku

za zvuků uspěchaného času se vlnily se vlny a vlny se
 zaprášené únavy

v celosvětovém hledání

jsme je potkali ve stínu

a se samozřejmostí ve výrazu tváří

jsme se všichni shodli

Celé odpoledne jsme sledovali odlesky světla

v oknech protějšího domu

žádné z nich nebylo otevřené

dovnitř jsme se nikdo neodvážili vstoupit

přecházeli jsme sem a tam

sedali jsme a vstávali

a vyměňovali jsme si místa

Večer po nás zbylo jen pár papírků

a prázdné místo

v dějinách místní atmosféry.

Jako paprsky zimního slunce jsme ohledávali okolí

ztratili jsme se ve tmě

tiše a úplně

a spolehlali na ráno, že nás objeví.

Druhý den, zelený a chladný

se přes nás převalil

a vrátil nás zpět do viditelného světa

když slunce stálo vysoko

byli jsme opět na nohou

Daniel byl přítomen, byl všude

šli jsme po mokré cestě lesem

přeskakovali jsme potok,

vložila se meloz , všechno bylo kloboukem
 vrátili jsme se kousek zpět a pak se vydali , vydala , vydala , vydala
 bylo nás najednou více řečením , v ilionu všechno bylo
 i když pršelo, ale nedlouho smět, stotří s očištěnou vlnou
 přelezli jsme ohradu ob hlasitvou podlže
 a byli jsme na nějakém místě, jakých jsou tisice
 a zůstali jsme až do večera
 já a Daniel jsme seděli u stolu
 když pršelo, tak pod stolem
 a hráli jsme na kytaru a pili jsme víno
 a byli jsme spokojeni s počasím
 pokřikovali jsme na lidi, co šli kolem po silnici
 a ti si zpívali občas a nám
 a pak zase šli
 a nebylo nás moc, jen tak akoráty
 a pak jsme šli všechni zase zpět
 a bylo nám fajn a druhý den jsme odjeli
 celý den na nás svítilo slunce,
 projížděli jsme městy
 stáli jsme u jízdních řad
 všude nás bylo plno, každý po nás koukal
 křičeli jsme na sebe ve vyjezděných tramvajích a autobusech
 stále někdo přicházel a odcházel
 náš počet se stále měnil
 a ti, co odešli
 nadšeně volali, že nikdy nezapomenou
 nastupovali jsme s nadějí do každého nákladáku
 jeden vezl železné roury, které příšerně řinčely
 jiný nás zase vykloupil pozdě večer
 na osamělé autobusové zastávce
 nebylo co dělat
 bylo nás hodně, kolem dokola pustina
 usnuli jsme únavou na tvrdé zemi
 a na betonu čekárny se stříškou
 a orosené ráno nás našlo propletené v sobě
 a roztroušené kolem
 jeden po druhém jsme se probouzeli
 a odcházeli po silnici dal a dál
 běželi jsme se sluncem v zádech
 za přízrakem neopakovatelnosti

projížděli jsme lesy, kolem se míhaly
skály, potoky, chalupy, jezera Žežek zaučí se smíj křížkov
až jsme večer skončili v jakémim městě Otv rozebíhají se oči
kde právě dožíl pivo a proto jsme pokračovali dál. Počasí bylo i
a vnějné tmě jsme se všichni vtiskli do stohu svého kvalitního
když jsme předtím pod výšicem v úplňku Zdežek má za svého literáta a
vypili páru lahvi vodky.

Probudili jsme se zimou a hladem
a jeli jsme dál po naší známé silnici
a během dne jsme s radostí potkávali ztracené tváře
všichni se k nám hlásili
a bylo léto.

V kopcích blikala světla
jezera nám zastavila
hromady kamení byly rozpálené sluncem.
na návsi stál hlouček neznámých lidí
nehýbal se

vracela se léta roztríštěných pocitů
zapomenutá, dávno vytlučená okna

ožívala znova a vzápětí vypadávala z pantů

plán se mírně svažovala
do oprýskaných paneláku

k jezeru plném odpadků

a z parku vyběhly tři holky

snály se a zmizely za rohem

a na břehu bylo najednou plno lidí

Ach ty krásná ubohá pitomoučká telefonistko

ty si myslíš, že cesta ven z tvé pošty

vede pouze přes kapavku

nadskakuješ na židli a vycházíš z okna

pokaždé, když zastaví auta

a občas se přistihneš, že jednu ruku v klíně

a druhou na stole vytáčíš pořád stejná čísla

a telefonní dráty tě prostupují skrz nazkřez celou

a vzdálené odposlouchané hovory tě po celé kůži

elektrizují a páli

Ty nemáš tušení, že minulý týden to byl Daniel a ostatní

Ty nemáš tušení, co to všechno znamená

Ty nemáš tušení o ničem

Bylo to v některé z hospod, které už nepamatují.

Bylo to v některém z parků, na jehož místě dnes stojí
Daniel mi tehdy řekl, že je nejvyšší čas pohnout se dál
všechny nás spočítal

a doporučil,

abychom to čísla okamžitě zapomněli
zvon se rozhoupal a ptáci uletěli

na konci toho týdne už bylo příkmé horko.

Seděli jsme dokola, vzdálení jeme se
a jako roztržený prapor na vrcholu stěžně

jsme se nervosně třepali ve větru

Něco bylo ve vzduchu, každý to věděl
odpolední ospalost byla pryč

spolu s trávou, která nemůže růst uprostřed silnice
snažili jome se rozpočítat se na cestu,

kterou jsme přišli,

ale nešlo to, něco tu scházelo

bylo tam něco zeleného, a dešť, a pošta, a telefon
zablácený autobus, ne, to není ještě všechno,

řeka, most, nepřesné datum

slova, věty, víro a cesta zpět pěšky

tma v lese, výkřiky, smích, bolest

ano, tak nějak to mohlo být.

a co vy druzí? Kolik máte v hlavě vysvětlení?

Jak jste se sem dostali?

Zde se to všechno tak strašně dávno

selhání světla, neopakovatelné minulost,

skloněné přemýšlející hlavy

ohladné žvýkání, záda ohnutá před zasměšněním

hraný cynismus, velká dávka snu, absolutní osobnost

udržet si prostor

zbořit svět a přejít

-uvolnit obrovskou sílu

nechat se unést

vždy všechno přehnát a ještě kousek dál

myslet vždy na návrat a vzdít se jej v pravou chvíli

otevře se nový neznámý prostor

nejhorší je ten přechod

tehdy je možno zabloudit nebo dojít

padnout nebo zvítězit
 stále zářit
 vracet se vždy na začátek
 naučit se pohledu zespodu, nebát se sebe
 mnohatisícíhlavé město, potřhané svěrovky
 světlo bije do očí
 převrácené židle
 kola se stále točí
 stíny slov poskakují z místa na místo
 hladina stoupá
 každý se chytá, čeho dosáhne
 dva vyskočili, kopnuli do dveří
 a zmrazeni zůstali stát uprostřed třískavého ochýbu
 zaskočeni opileckou extází náhlé iluminace
 blokovali dveře
 svými strnulými pohledy
 zírali do tmy
 stromy voněly, hvězdy padaly, tramvaje zvonily, vítr foukal
 dům se kousek po kousku rozkládal
 na myšlenky, úmysly, touhy a zábrany
 byla to osvobožující noc nepojmenovatelných přání,
 která teprve něla vzejít
 a být někde v nevlídné tajnosti vyslovena
 Meruňte nás prosím svou rychlosť
 otevřte všechna okna
 začněte už proboha končně prodávat lístky
 na základní představení
 do konce noci zbývá ještě pár životů
 jsou na prodej
 stejně jako jejich pokračování
 Jako černý had se vylezlila šnava
 prostor se zaplnil kameny obrostlým mechem, když svítalo
 Člažební kostky vykukaly z chodníků
 staré domy se tiše sesunuly na jejich místo,
 z vyřcených myšlenek vyklíčily stromy
 zatarasily cestu
 a na zemi vyrostla tráva zapomění
 Daniel byl pryč.
 Odešel, když začínalo nové ráno

boty plné vody
 ostatní spali roztroušeni v prostoru
 slunce prosvítala skrze stromy v prostoru
 probouzející se září svět se odrážel v kalužích,
 které zbyly z noční bouřky
 pohlitily jej předměstské křižovatky
 a výpadové, silnice.
 Když potom slunce doprovody vyšlo,
 byl už dávno na cestě.
 Jen celý den a večer zmizel nadobro
 byl plný předešlých dní
 a zapomněl cestu zpět
 zapomněl všechno
 zase padnul večer, tmu, hlasů
 osamělá světla nabízející se stíny
 tiše přišlo ráno a stále se nic nedělo
 Daniel chtěl usnout
 všechny myšlenky vyvanuly
 totální egalisace
 vytrovnání se vzduchem
 Nic ho nenapadlo, na nic nemohl odpovědět
 nikdo si ho nevšimal
 ale přesto to byl Daniel
 zmizel rozdíl mezi tmou a světlem
 usvědčená bezmocnost
 odsouzení k rezignaci
 svět se začínal už zpomalovat
 a slunce čím dál více chládlo
 Daniel zmizel vše z očí
 aby postupně zmizel sám sobě
 nadobro
 Daniel - legenda
 proměnil se v plynucí čas
 když začali hasit transcendentně rozložený požár
 stříkačkami a chemickou pěnou
 čím dál více slábnul až zhasnul docela
 zanechal po sobě jen kouř
 a odlesk ohně v očích přibližujících

nedílné nápisy křížů
 v autarézech, kde nídy refungovalo světlo
 zůstaly dálé nedílné.
 Daniel byl už dlouho pryč
 a slunce nesnesitelně vysušovalo zem, vodu i myslení.
 Rozběhli se na všechny světové strany
 vydali se ho hledat
 a město o nich týden naslyšelo
 nenašli nikoho
 a jednoho studeného rána
 byli hladoví, ospalí a vyčerpaní zpět
 ale nevzdávali se
 pouze brečeli pro ztracený čas
 a se zuřivou lítostí zase odjeli jiným směrem
 a nevraceli se
 tak dlouho, než prochledali všechna místa, která znali
 potom se vraceли zpět po najrůznějších úhlopříčkách
 sbazovali se navzájem do příkopů
 připíjeli si na zdraví
 stávali se z nich děti, když kolem
 v prázdném prachu přejela trávající dusného odpoledne
 hledali stébla uschlé trávy na písku
 nebylo jich málo a odevšad je vyhazovali,
 když hledají Daniela a jeho lidí
 kutáleli se opilí ze starých strmých střech,
 ze kterých padali na staré špinavé dvorky,
 které jednou přijdou zbourat s celou městskou čtvrtí
 křičeli my jsme my a cestou převraceli popelnicu
 skoro vůbec nikdy neusínali
 a i ve spánku poctevřeným oknem hlídali okna i dveře,
 zásadně je nezamykali, protože čekali,
 že každému chvíli přijde Daniel a ostatní.
 Prohledávali denně všechny zaprášené parky a všechny jejich
 křoviny, lucerny, jezírka, oblohu, lavičky, stromy
 a volali my jsme už tady, my jsme už tady
 nikdy se nesnížili k inserátu nebo pátrání
 dýchali večerní i noční vzduch a ve zpětných zrcátcích
 rámních depresei neviděli dosud nic, vůbec nic
 byli ptaci, byly vlny, byli obecnostyo, byli naž v

J I R I K O S T U R
XXXXXXXXXXXXXX

/Úryvek z prózy: O S T R O V /

Začal jsem nabývat vědomí, ale nejsem schopen se pobrouout. Cítím zatvořené tělo v písku a v přeleželých pažích mi trnou žily. Je dusno, v hlavě mém prázdro.

Lehký poryz rozhlýbal korky vzduch a na nahých zádech mi zasátralo několik zrnok písku. Otevřu oči a na světlé skalní stěně před sebou spatřím ušanět černého brouka. Zohýbuje kbitě nahoru po vystouplých zrnech kamene.

tě zoháma po vystoupijich zřízených kamenech.
nedaleko se rozlehl suchý trávový les. Nejdříve jsem tam
někde vzadu slyšel jasivý huk. Což mi připomíná, ale až za chví-
li si uvědomuju, že je to zvuk mořského příboje. Na jednu se
mi něco chlupatého otřelo o bok. Otočím ztěžka hlavu a nohy
ří mi přejel vlhký drsný dotyk.

Alex rozčíleně štěká a drobné jazyky vln olizují písek, zpěněná vlhkost se zatřpytila a znova se vsáklá. Vzduch voní promikavě solí, v dálce hravě skotačí bílé čepice, nikde žádné známka po včerejší bouři.

znamka po včerejsi bouci.
Odtrhnu pohled od rozzařené nodři a rozhlížím se. Jíle
skály svítí, zelenavé skvěly borovic tlumi jejich využívanou
kostní bělost, mám těch světlých barev plné oči. Toc'hodid-
ly hřeje teplý písek a do zad se mi opírá vlhký vítr.

Alex se mi otřel žádostivě o nohy. Schýlbu se a počechrám
mu bílou kožešinu s dvěma černými skvrnami. Nad vlnami se za-
třepotal barevný motýl. Vítr s ním rozvěrně pohazuje a vynáší
ho vyácko nad moře. Hledím za ním a cítím v sobě tiché dojetí
nač tím nepatrnným kouskem bytí.

nad tím nepatrnym kouskem byti.
Notýl zmizel někde ve výšce a nad příbojem se rozkřičelo
nejro plachtících rachů. sedl jsem na hladkou plochu balvanu
a dívám se zahleděně na moře. Je do všech stran nedohledné a
pusté. Přesto na něm vidím loď, kterou jsem včera opustil, jak
si to zvolra šine v modravé vodě a v čálice září bílé skály.
Stál jsem na palubě u zábradlí a nemohl z ostrova spustit oči.
V blavě se mi zmítala horečně jediná myšlenka. vydržíš oprav-
du žít sám? Alex mi skočil klapkami na nohavici a olízl mi ruku.
Ten dotyk jazyka rozbodl.

Vyšel jsem se na schůdku do skály. Kamennitá stezka nás kroutivě vyvedla s Alexem na vysunutý útes. Závihadlo se bělavou hranou vysoko nad moře a dole pod ním v písčité zátocině šplhají nevinné vlnky. V noci to byl ale jiný obraz. Bezedně propasti, hučící černé hory a přelévané nemilosrdné údery. Dnes mi to všechno připadá jako bych jen zlý sen.

mi to všechno připadá jako bych jen zíj sem.
Nedaleko útesu jsem ve skalách opodál objevil malou jes-
kyně a jímku s vodou. Z vlhké vápenné stěny prýští kapky a do-
padají do čiré hladiny. Uhasil jsem společně s Alexem žízen a
občerstvil si chladivou vodou obličeji. Zbarvila se teď mléčně,
ale hlavně, že tu nějaká je.

ale hlavně, že tu nejaka jde.
Trošpař jsem zbytek dne v jeskyni, je už noc, slunce ční
kotouč dávno zapadl. Dole pod skalami se ozývá ospalé šplouchá-
cí a vedle rozkývají borovice větve s dlouhým jehličím. V temném
prostoru blikají světla hvězd a nablízku se ozval nějaký noč-
ní pták. Alex na jeho ostrý skřek našpicoval uši.

Nad pochupující se dalekou plachou vyšel měsíc. Koupá se v temné vodě a v jeho silném září vystupuje pobledlé skály. Vzduchem se rozvoněla pryskyřice a dokola neklidný letecký mihají můry. Alex zvedl hlavu za hrašicím vříhlym komárem. Zaposlouchal jsem se do nočního ticha a před očima mě někdo spouštěl člun na pleskavé vlny u boku lodi. "Opravdu chceš jet?" zavolal na mě naposledy zezhora přes zábradlí. Možná, že to byl v mém životě poslední člověk, kterého jsem kdy spatřil.

Ráno mě probudil pískáním u ucha komár. Bzučel neodbytně a nechtěl se nechat odehnat. v noci jsem ve snu prošíval znožovou zápas ve vzpětném/vzpěném pekle, když se člun nedaleko ostrova převrhli. Slunce je už teď vysoko nad mojím a horlký vzduch se zářivě chvěje.

Seběhl jsem udýchany k moři a vrhl se do průsvitné modře. Okolo se pohybují třpytné body, Alex zbaběle háfá na břehu, ale mě se z vody ještě nechce. Potopil jsem se do vln a vynesl na světlo mořskou hvězdici. Na dně se bělají ohlašené oblázky, mezi nimi vyrůstají bleděžluté sasanky a karminové houby. Dušové rybky přede mnou prchají a malá meduza se o mě otřela fialovým závojem.

Nahoře ve skalách jsme s Alexem posnídali vodu z vápenné jímky. Měl jsem počádky hlad, ale kolem houštiny přeběhl krátkouchý králik, takže ostrov neštěstí není pustý. Kde, že se v bouři utopila puška, mohla být už šťavnatá pečinky.

Skrábal jsem se úsilovně do vrchu a konečně jsem se tam doplahačil. Trochu mě zklamaly dokola se táhnoucí vyprahlé útesy, plné kamenných polí. Vlní se v oblibých temenech a padají strmými svahy k moři. Ujediněle je cítivují trnitá křoviska a pokroucené borovice. Na konci ostrova není vidět, ale nemůže být daleko. Z lodi vypadal ostrov jako malé homole cukru.

Slunce stoupá k zenitu a nemihoardně pálí. Zelehký jsem otupělý do stínu a naslouchám k ručivým zvukům v žaludku. Alex rychle a přitisknu se hrudí k zemi. Králik!

Probral jsem se z mrákotné dřímky, ale ještě se mi nachce vstát. Ohlédnul se na kamennou plán, a ztuhnu. Přikrčím se svírávým napětím a srdce mi skáče v hridle.

Malé zvíře poskakuje ve vzdálenosti dvaceti metrů. Hmatám po uřízlém klacku vedle sebe, druhou rukou chytím Alexe pevně za krkem. Králik se posadil na zadní nohy a nastavuje do všech stran kratičké boltce. Směšně přiton krčí nosík. Sleduje ho se zaválem vítr a přifoukl bzučící mouchu, která se mi cpe do očí, odháním ji mrkářím víček a na krku se mi rozsvědíl stékající pramínek. Králik natočil hlavu k nám pod stín borovice. Alex se mi pohnul v sevření, drtí mu kosti k zemi. Bezmočnost mi roztrásá svaly na nohou.

Na nedaleký kámen přistál malý šedivý pták. Poposkočil na tenkých nožkách a fistulkou vypustil několik cvrlikavých tónů. Králik stříhl boltci, hlavu sklonil k trsu trávy. Snažím se zklidnit nohy k výskoku. Bušivé údery mi rozbití ještě hrudní koš. Teď:

Na písku se běhají rozlámané skořápky škabli od pochystatku ústřicové hostiny. Velenové vlny na ně dotírají pěnivým vějířem, do moře se zasunuje veliká rudá koule. Rozlévá nad obzorem purpur a mazahuje po zádech hladině prst. Na oblévaném krovu skaliska zkameněl racek.

Dny ubíhají ve šťastné pohodě a jsou stále plné slunce a modré oblohy. Každý den se do sýtosti koupu v jiskřícím moři a proháním se s Alexem po písku pláže. Uputoval jsem už celý ostrov a jsem pořád u vytržení z jeho bílých skal, které jsou všude dokola. Vyšplhám na plošinu vrcholku a z rozlehlé vodní spousty dole se cítím pánum světa.

Jedna mrzutost stále zůstává. S Alexem jsme pořád o odlanovaných ústřicích. Zhotovil jsem sice pořádný oštěp s lukem, ale zvířata ukazují mému střeleckému umění záda. Alexovi krátké nohy na králika bohužel nestačí.

Nastal chladivý večer. Na ztmavělé obloze vyskočila hvězda, třpytí se jako diamant. Za ní naskakuje další blikavé body a brzy vyplňuje nefritová lodička měsíce. Noční tajemné mysterium začíná.

Trůním si pohodlně na skalním lůžku nad mořem a hledím na rozzařené daleké světy. Teprve tady na ostrově se mi doopravdy zatočí hlava, když si uvědomím mlčenlivou záhadu nepochopitelného nekonečna. Nepociťuji ale z něho bázen, spíš jakési bratrství věcí.

Ve skalách se rozhoukal nářkem ukrytý noční dravec. V tepělém nočním vzduchu poletují nešlyšně netopyři. Do klidných myšlenek se mi přinlásil váhavý pocit. Nebude se ti tu stýskat? Na krku mi zaškubala slabě žilka. Alex si odfrukl ze stočeného klubíčka a zvedl hlavu. Nastražil střapaté uši a upřeně se zahleděl do tmy. Jsem skutečně rád, že ho mám.

Konečně jsem ulovil králika. Za jak dlouho se už nepamatuju, přestal jsem počítat dny. Čas ztratil pro mě význam.

Našlapuju opatrně rozžhaveným kamením pláně s lukem v ruce a Alex uhání na legračních nožkách vpředu. Najednou vyráží úprkem a za něčím se žene. Může se štěkotem zadávit.

Králík hrubí hnědavý hřbet a upaluje dlouhými skoky. Zaklívá stranou a vraci se oklikou nazpátek. Alex zabloudil s nářkem někde v kamení, není ho vidět. malíčké zvíře nedaleko ode mě zastavilo.

Vklínil jsem napjaté nohy do země a tajím dech. Napínám opatrně tetivu, ruce se mi chvějí, úzkostný tlukot mi buší do žebér. Se zoufalým úsilím mířím a pak vypouštím rozechvěle šíp.

Je jasná noc a v jeskyni blikají rudé odlesky. Žhavé ohorky zazáří, ke kamennému stropu vylétne prskající jiskra. Alex leží rozvalený na boku v koutě a hrabe ve spánku nohama. Asi se mu zdá o honičce za králikem. Z toho zbyla už jsem oškrábaná kůže. Nafnul jsem ji mezi dva klacky vysušit a než přijde zima, ušiju si z kožek oděv.

Modrá obloha, neměnná dráha slunce, jako by to mělo trvat věčně. Uběhl už asi měsíc a jen jednou se nakupila mráčna a spustil lijkák. S rozkoší jsem nastavil nahé tělo bičujícím prouďm a vykřikoval šťastně s rachotem trhající se oblohy. Druhý den zas svěží jitro a vzduch jako z křištálu.

Při jedné potulce mezi vrchy jsem spatřil na moři loď. Brá-

zdila daleko od ostrova modrou vodu a z komína jí vycházel ženodlouhý proužek kouře. Byla celá bílá, nejvíce několik v letní zámořský parník. Hleděl jsem ohvíli, jak putuje domů i po rozložitelné plošce, a pak jsem se otočil a vstal se dál. Rocitil jsem, že už mě doopravdy svět lidí neláká.

Drsná struktura bělavého kamene a nedohledný horizont systématického moře. Je to každý den stejné, ale nepomíjejícího lekvatného. Alex se mi omítá rozpustile kolem nohou a pouští na se vlny. Kulaté hnědé oči. Svítí mu v nich toužebné jiskřky. Stiskl ho trochu podrbat na hřbetě a v upřeném pohledu vzplanou věčnou ohně.

Nodravá se zlatou se překletavě snoubí, každá částička těla se zalyká štěstím. Vyběhu z vody na pláž a na kůži se vřídí třpytí tisíce perel. Přilepený písek z nohou mi opláchnuté šplíchavá vlnka a celého mě zalije neskoncelou vlnou. Nasek se s kříkem vzepne křídly ve vzdušném proudu, zahalekáv s ním, rozeběhnu se, popadnu Alexe do náruče a dokud neupadnem, točím se v bláznivém tanci. Poznal jsem, že existuje opravdová radost.

JOSEF VONDRUŠKA

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ze sbírky: Temné lásky

ČÍM SE PROVİNILA MOJE MATKA ?

Čí se provinila moje matka.
že tě porodila?
Jistě s láskou vě na svět přivedla
a takhle pochodila

Ona nešťastná je
a mně to také jedno není
vždyť vím že její přání
ať sebeprostří jsou
jí těžko někdy splním.

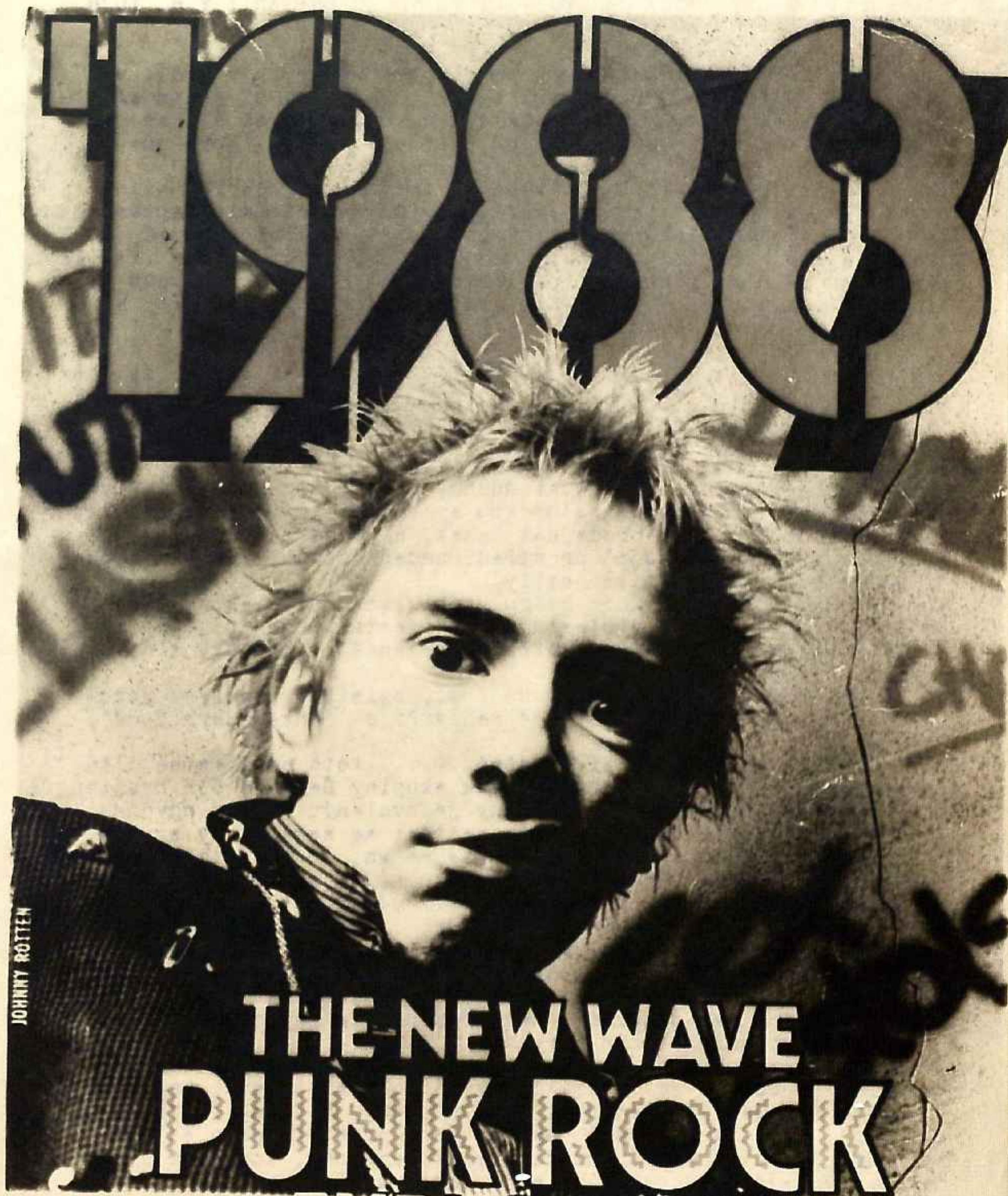
Jak tak dny běží
a já se pouze snažím
skrze lásku i hádky vidět
že i když by snad chtěla
mi těžko někdy porozumět
a já to svoje jí taky nevysvětlím

VŠICHNI SE VRACÍME

Všichni se vracíme
zas tam odkud jsme přišli
jen tohle jediné
je doopravdy jistý

Z neznáma přišli jsme
v neznámo zas půjdeme
ať chceme či nechceme
stejně nic nezmůžme

Jen jednou se narodíš
jen jednou také zemřeš
jak je to děsné
tak je te i směšné

JOHNNY ROTTEN

THE NEW WAVE
PUNK ROCK

nakr., v němž je uvedeno článku "1988", ve kterém je dlepisováno, že i když se skupina vlastně nevyskytuje, popisuje začátky hnutí. V tomto článku, který se objevila ve Velké Británii v r. 1976.

"...poprvé jsem slyšela Sex Pistols ten večer, kdy hráli v Nashville v březnu 1976. Skamžitř mě to zaujalo. Už jenom samotný název kapely dálval tušit daleko více, než kdybych řla se počítat náčíklad na skupinu, která si říká Jim Vanilkový pu-

dič..."

...Konečně rozhýbali štví valčici teenagere rockovou scénu! První měsíce brutální, kterému každý nadával se podobaly fantastické rádiové a často rádiové soukromé "party". V říjnu 1976, kdy přes tisíc fanoušků z celé země se přišlo podívat na Sex Pistols a dalších sedm nových kapel na "První londýnský punkrockový festival v klubu 100", přesnější vystoupení charakter party a stalo se velkou oslavou nového směru...

...od začátku jsem cítila, že Pistols reprezentují více, než jen potenciálně vynikající rockerolový band. Asi proto, že jsem měla stále ještě v živé paměti počínání situaci před deseti lety, v r. 1967, kdy se nová hudební vlna vymohlila z undergroundu hippies...

...dříve byli hippies "underground" pro svou filosofii, politické přesvědčení, výstřelnou hru, padivnu módu a jiný životní styl. Byli považováni za hrozbu společnosti. Udrželi se díky hudební kultuře, malým prodejnám desek, novinám zasvěcených politickým a hudebním zájmům prostředí undergroundu, krámkům a bušíkům, kteří se vzepří objevily.

Punkové jsou v každém směru protikladem hippies a přesto se jim podobají. Také protestují proti establišmentu, také mají množství sympatizujících podněcovatelů a mezenší, obchádky s deskami, módu a butiky.

Srovnáme-li struktury obou skupin, zjistíme, že jsou pozoruhodně podobné. Nikdo otevřeně nehouváří o "punk-underground", ale já to tak cítím...

...Johnny Rotten vyhlíží znuděně.....toto nenávisitné dítě této generace rockenrolu je zpěvák skupiny Sex Pistols hrající vznrušující, tvrdý punkrock. Johnny je zvoleným vůdcem nového kulturního směru, které se snaží setříkat se sebe vlivy současného hudebního proudu rocku. Nemusíte se ani přiliš namáhat, aby chom si všimli, že rockeroloví fanoušci už nepřijímají mládky pocházející z jejich hrdinů, velkých rockových gigantů a čiž se opoštění. Milionářské rockové hvězdy nejsou již součástí rockového prostředí, které je v jejich začátcích utvářelo....

...Pistols jsou zásobužní punkové skény, pozitivní reakci na přetechnizované vybavení, technologickou zkaženosť a na odcizení, které zformovalo bariéry mezi fanoušky a jejich hrdinami.

Punk zní výkladním a drsným rytmem.

A tak to chce.

Teknické vybavení je minimální, většinou velmi levné. Itaje se rychleji než je rychlosť světla. Když hraje baladu, je to nejrychlejší skladba na světě. Akordy jsou prosté, jedna skladba zlidicíkdy trvá déle než tři minuty. V sevřeném, konzavém cynismu lyriky nejsou žádná sóla, není dovolena spontanita. Prorážejí si svou cestu zřivě rockovým příklem.

Jou velcí!

...V Anglii byl název "punk-rock" použit k zařazení životné vznrušující energetické skupin jako jsou Sex Pistols. Byl užíván po-

kus znova vymezit tento termín. Nedávno napsal Giovanni Dadomo v "Sounde", že zahrnuje nejen hudební obsah, ale i určité názory, způsob oblékání, životní styl. Když však prozkoumal toto téma ještě hlouběji, došel ke zcela prostému zakvětu. Funk ? To je rockenroll.....

.....celou jednu skladbu trvá, než jsou kytary Eymned mixovány dostatečně vysoko a mohou podniknout statečný pokus o souzvuk. Rat útočí na svoje bici a odvahu demoličního expertsa, ale opět dosahuje obvyklé rychlosti, neboť žhnoucí slunce z něj rychle odpařuje energii.

Vrhají se zuřivě do Help od Beatles a jejich zvuk je fantastickým a zemitým výbuchem ctižádostivých, střemhlav se snášejících basů a silné strakatové kytary. Je to ďábelské a velmi rychle se to stává solidním jako uhelna bráza - se vši radostnou a syrovou silou.

Všech třísetpadesát diváků sestupuje dolů z tribuny do žhnoucí písečné jámy, aby byli víc při tom.

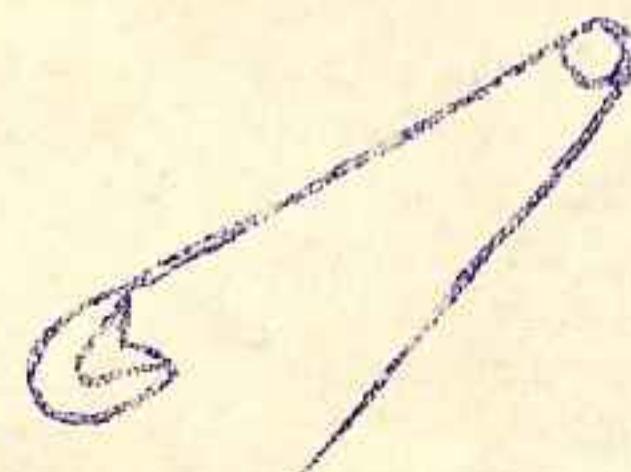
....Tak podivnou sešlost jakou bylo pondělní shromáždění před klubem 100, nezažila Oxford Street už nejméně deset let.

Když před časem předzpěváci Hari Krišny ve svých dufráncových móbách a s holými lebkami zastavili tleskáním do kytaru dopravu ve Špičce, nedalo se pochybovat, že nastává nová éra hippies.

Neuspokádaná fronta lidí čekajících na začátek Punkového festivalu a táhnoucí se přes dva bloky, byla opět zcela jasným důkazem začátku další éry rocku.....

....U baru si v průběhu festivalu obchodní organizátoři gramofonových společností R.R., osobnosti z rozhlasu a televize, hudebníci a stálí příznivci punku vyměňují názory. Pocity jsou různé. Skvělé! Hrozné:

Ale Debbie /15/ z Bromley to pochopil. "Za poslední dva měsíce jsem vlasy zbarvily, zežloutly a zružovely. Soundrovský! To sem řek", přiznává se, "sou skvělý!"

BÓH OCHRAŇUJ KRÁLOVNU

/God Save The Queen/

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX

Bůh ochraňuj královnu
 Ten fašistický řád
 Co z tebe dělá mročku
 Potencionální vodíkovou bombu
 Bůh ochraňuj královnu
 Není to lidská bytost
 Není žádná budoucnost
 V anglických zemích
 Nemách si od nich říkat, co chceš
 Nemách si od nich říkat, co potřebuješ
 Není žádná budoucnost
 Žádná budoucnost
 Pro tebe

XXXXXXXXXXXX

Bůh ochraňuj královnu
 Tak, to vole, myslíme
 Milujeme svou královnu
 Bůh ji ochraňuje
 Bůh ochraňuj královnu
 Tříští snemenský bráci
 A naše Prizitura není, cosiž zde
 Bůh ochraňuj dějiny
 Bůh ochraňuj vaše blbé přehlídky
 Pane Bože, emikuji se
 všechny kločiny jasou zaplacené
 A není žádná budoucnost
 Jak miže existovat hřich
 Jsém kytky v popelnici
 Jsém jed ve vašich lidských strojích
 Jsme budoucnost
 Vaše budoucnost

Bůh ochraňuj královnu
 Tak to, člověče, myslíme
 Milujeme svou královnu
 Bůh ji ochraňuje
 Bůh ochraňuj královnu
 Tak to, vole, myslíme
 Není žádná budoucnost
 Ve sníci Anglie
 Žádná budoucnost pro tebe
 Žádná budoucnost pro mě
 Žádná budoucnost pro tebe

/Sex Pistols/

Pozor
sledovaný byt

Pozor
odposlouchávaný byt

Pozor
odposlouchávaný
telefon

Pozor
kontrolovaná
korespondence

Pozor
nebezpečí častých
domovních prohlídek

Pozor
nebezpečí častých
osobních prohlídek

